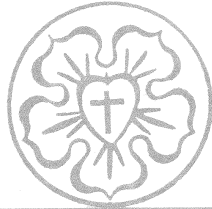

OROSHÁZI

HARANGSZÓ

1999. KARÁCSONYA

VI. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

INGYENES

ISTEN

Két dolgot most már biztosan tudok. Az egyik, hogy rajtam kívül van Ő, aki tud rólam, aki jobban tudja rólam, ki vagyok. A másik, hogy hiába keresem így - hatalmasabb Ő nálam, csak Ő találhat meg engem - vakon tapogatózva, ha mindketten keresgélünk, elvétjük egymást, elmegyünk egymás mellett. Egyikünknek csendben kell maradni; hadd legyen én az, a gyöngébb és fáradtabb.

Várom kell és figyelnem...

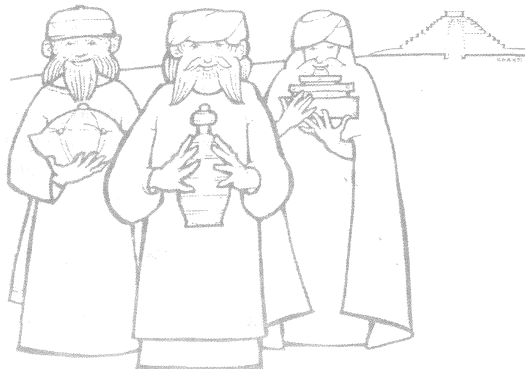
Karinty Frigyes

A BIBLIA

A Biblia csodálatos könyv, csak annak nyílik fel, aki élő hittel olvassa.
Huszonhat éve mindennap felnyitom. Tanítóm és nevelőm.
Vigasztalóm és vezetőm. Kimeríthetetlen fényforrás.
Tökéletes útmutató.

Elképzelhetetlen, igen, talán elviselhetetlen lenne az élet nélküle.

Mezei Mária

Balogh Örse rajza: Háromkirályok

Karácsony ...

„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által,
ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk...”

(A zsidókhöz írt levél 1 fejezetének 1-2 versei)

Úgy vélem, a szívünk mélyén mindannyian elégedetlenek vagyunk a világgal. Elégedetlenek önmagunkkal is. Szeretnénk több jóban részesülni és többet adni. Egy másfajta életet, magasabb életminőséget akarunk. Tökéletesebbet, amiben mindenből csak a szép és jó van.

Tudjuk, érezzük: a külsőségeknek nagy hatása van ránk, ezért elvagyódunk talán egy szebb vidékre, és ha tehetjük, elutazunk. Karácsony táján, ha csak egy rövid időre is, de igyekszünk magunk körül, házunkban, életterünkben megteremteni magunknak ezt az álomvilágot. Ilyenkor gazdagok vagyunk, és a szegény is dőzsöl a maga módján. A legszebb abroszt tesszük az asztalra, az ünnepi étkészletet, és ingyencségeket lakatjuk jól magunkat. Ajándékot adunk, amit talán az utolsó fillérjeinkből spóroltunk össze az előző hónapokban. Most minden lelkiismeretfurdalás nélkül kényeztetjük önmagunkat. És persze az álomvilág úgy tökéletes, ha abban harmónia van, ha örülünk és boldogan tekintünk egymásra. Ilyenkor nem illik a hangos szó, elnézőbbek és türelmesebbek vagyunk, és bizony felháborodunk, ha valamelyik ország embertelen polgárai elfeledik, hogy legalább ezekre a napokra tűzszünetet kell tartani. A béke és a csodák világát teremtyük meg, mert máskor ez úgysem adatik meg nekünk.

Ez a nap viszont eredetileg Jézus születésének a napja. Aki nem más, mint Isten Fia. Miatta kellene eredetileg örülni. Nem az teszi széppé ezt a napot, hogy ha csak egy rövid időre is, de vágyaink teljesülnek, hanem az, hogy közénk jött Isten Fia, akiről a Zsidókhöz írt levél magasztosan szólt. Akinek már a neve is fenséges és a jötte is minden értelmet meghaladó.

Számunkra nem idegen, ha arról hallunk: egy távoli civilizáció értelmes lényje eljött közénk. Mindy és Mork, számos tv-sorozat kapcsán barátkozunk azzal a gondolattal, hogy a távoli űrből látogatónk érkezik. Egy másik világból a mi világunkba. Ezeket a különös lényeket mindig motiválja valami: kíváncsiság, bosszú, információszerzés. *Vajon mi motiválta, készítette Isten Fiát, hogy értünk elhagyja a tökéletesség világát és közénk jöjjön?* Hogy idevagyott volna, azt korántsem hihetjük, mert mi magunk is elvagyódunk innen. A mi világunk ugyanis inkább kiábrándító: betegség, háború, fertőzött társasági- és közélet, romló közbiztonság, teljesítményközpontúság, érzelmi meghidegülés, egocentrizmus... Ez nem lehetett az oka, hogy Isten Fia közénk jöjjön, mi, s mindaz, amit produkálunk, egy nálunk tökéletesebb világból érkező számára nem sok kellemeset rejthet magában. Mégis, ahogy az egyik énekünkben szerepel: Ó „értünk elhagyta egét!”

Az indok is itt áll: eddig is szólt Isten, de nem értettük meg. Sokszor, sokféleképpen szólt hozzánk, de annyiszor félreértettük és félremagyaráztuk, nem törődünk vele! Pál apostol szerint szól a természetben, ha értelmesen vizsgáljuk, akkor ráismerhetünk Istenre. Assisi Szent Ferenc is így mondta: „Róla beszél fű, virág, verebek és pacsirták...” Ugyanazon a nyelven és ugyanazt próbálja velünk minden megérteni: Isten szeret! A próféták is az Ő kegyelmét és féltőn szerető ragaszkodását hirdették nekünk; hogy nem számítanak a külsőségek, hanem a szív indulata. És, hogy Isten bár igazságos, de megbocsátó és büntető, és szeretettel fordul felénk! S milyen érdekes, hiába minden szó, jelzés, hiába a természet és a lelkiismeret hangja, mindhiába Isten figyelmeztetése a történelemben, gondoskodó törődése emberi életekben és hiába prédikálnak a próféták, mindhiába Isten embereinek szava: mi emberek képtelenek vagyunk megérteni Isten nyelvét, a szeretet üzenetét! Olykor talán hittük, hogy tenyerén hordoz és anyalival véd, hogy nem véletlenül menekültünk meg a veszélytől... Sokszor, sokféleképpen szól, szólongat Isten, de mi nem értettük meg mégsem... S mivel nem értettük eddig, most saját Fia által szól hozzánk az Úristen.

Azért jött, hogy megértsük: fontosak vagyunk neki, akkor is, ha meglepő ez számunkra, ha úgy gondoljuk, nekünk nem lenne szabad, hogy bármi közünk is legyen hozzá, mert nem értjük, mert nem vagyunk elég jók...

Nem bosszúval, mint egy vérszomjas görög isten, nem haraggal és megsemmisítő szándékkal, hanem a szeretet szavával, az önfeláldozó szeretet hangjával, tetteivel...

Isten Fia valóban elvagyódott hozzánk, mert megszánta üres lelkünket, szeretni nem képes szívünket, egykedvű, öntelt életünket. Mert megszánt bennünket, hogy az Ő jó szándéka ellenére annyi mindent elrontunk, hogy aztán már napjaink és éveink végén mélységesen bánjuk és annyira másként csinálnánk...

Isten Fia: Jézus. Ő teszi különlegessé ezt a napot. Aki Őt megismeri, s akinek az Ő neve minden névnél nagyobb, aki tudja, miért jött a Földre, az már nem álomvilágot alkot, az nem csak ezen az egy napon szeret!!! Mert az az ember tudja: minden a miénk a Krisztusban, a legmerészebb álmunkat teljesíti Isten, betölt lelkével, bünt bocsát, szeretetet ad, hogy szeretetre legyünk képesek, hogy a fegyverek ne csak egy napon hallgassanak, és hogy az életünk ne csak most, az ünnepnapokon, de örökké ilyen tartalmasan szép és bővülködő legyen!

Skorka Katalin

Ádventi gondolatok

Ádvent idején a hívő számára szinte rutinszerűen kezdődik a várakozás Jézus eljövételére, a profán életet tekintve pedig a Karácsony ünnepére. Időnként ezt a -valljuk be - gyakran rutinszerű várakozást színezi valami más is.

Idén a legfőbb várakozás persze elsősorban -gondolom - a 2000. esztendőnek szól, okkal vagy ok nélkül. Bár én úgy gondolom, hogy igazán nagy változásra az életünkben nem számíthatunk önmagában ettől a ténytől.

Az igazi várakozás annak szól, hogy valahogyan igazán, gyökeresen változzon meg az életünk. Jobb anyagi helyzet, minden szempontból biztonságosabb élet, sokan bizonyára azt is kimondják, hogy lelkileg, szellemileg tartalmasabb élet. Több öröm, boldogság, több szeretet és megértés, kevesebb félelem és fájdalom

Legtöbbünk bizonyosan vár valami ilyesmit, csak általában ezt a külső körülmények megváltozásától várjuk. A körülmények változnak meg, hogy jobb legyen nekem, de lehetőleg úgy, hogy nekem semmit ne kelljen tennem érte - az ilyen: meddő várakozás. Sokan csalódtak is, azt gondolván, hogy például a politika, a gazdaság piszkos dolog, és úgyszólván magasan zajlik, hogy a magamfajta „egyszerű haladónak” úgy sincsen beleszólása a dolgokba. Én is érzem ezt. Mégis: tudom és vallom, hogy az ilyen érzéseket le kell győznom magamban, le kell győzünk magunkban.

Minden változásért, amit várok, úgy tehetem a legtöbbet, hogyha én magam megváltozom. Én magam megváltozom abba az irányba, amerre szeretném, ha az egész világ megváltozna. Ezt a fajta önzetlenséget, okos bátorságot kellene megtanulnunk. Egy viszonylag ismert imádság fordulatával élve azt mondanám, hogy „Uram, változtasd meg a világot, és kezd rajtam!”

A legkisebb dolgokat is, amelyek a kezem ügyébe kerülnek, meg kell tenni, a legcsekélyebb lehetőséget is meg kell ragadni, amellyel csak egy milliméterrel is előbbre tudom vinni a világ menetét, jó irányba. Az egész emberiség egyes emberekből áll. Ha azt akarom, hogy boldogabb legyen a világ, akkor először is egy embert kell boldoggá tennem. Aztán a másodikat, aztán a harmadikat. S akkor mondhatjuk, hogy tettünk valamit az ügyért. Csak ne másra várjunk.

Most anélkül, hogy vitát nyitnék az ezredforduló pontos időpontjáról, felteszem a kérdést: jó lenne megújultan kezdeni a harmadik évezredet? És ha igen: senki és semmi nem tart vissza, csak a magunk hitetlensége; az, ha nem hisszük el, hogy tehetünk valamit a világért.

Mert igenis tehetünk. Megváltozhat az életünk. Mert nem bábuk vagyunk, hanem hatalmunkban áll így vagy úgy cselekedni. Jót, vagy rosszat. Választhatunk.

Nagy Ervin

RÉGI KARÁCSONYOK EMLÉKE

„Tartsd meg az ünnepet és az megtart téged!” Álomgázlókon át karácsony közelít. Talpig sugárzó fényben, reggelre ott áll a kapuk előtt.

Életem karácsonyai sokféle emléket hordoznak. Legkedvesebb karácsony-élményeim gyermekkoromig vezetnek vissza. Ezek a karácsonyok fehérfalú, mestergerendás szobánkban teltek el, ahol szeretteim körében a kemence melegénél - én legalább is úgy éreztem - még a falak is szeretetet sugároztak.

Nehéz karácsonyok is voltak, amelyeket elviselni a család melege segített. Az édesanyám készítette szaloncukrot nővéremmel mi „öltöztettük” különböző színű, ollóval rojtozott ruhácskába, s végül ragyogó sztaniolokba. Igazi kalácsos, szaloncukros, aranydiós ünnepek voltak ezek, szegénységünk gazdag ünnepei!

Ezekről a hajdanvolt fenyőillatú ünnepekről egy régi népmonda is eszembe jut. A monda szerint: a karácsonyfa eredete arra az időre nyúlik vissza, amikor Jézus a földön járt, s üldözői elől menekülnie kellett. Búvóhelyet keresett a fák között, de mind elutasította, egyedül a fenyő merete - lombja nem lévén - ágai között elrejteti őt. Az Úr ezért megáldotta a fenyőfát: virulj és zöldülj szüntelen, légy az emberek öröme, és emlékezetemre gyűjtsanak majd rajtad karácsonyi gyertyát! Ettől a szép mesétől a mi egykori fenyőfánk szemmel láthatóan szebbnek, zöldebbnek és délcegebbnek látszott a sublót tetején.

Sokigazságú mai világunkban, amikor a két ellenpólus, a jó meg a rossz erősebben mutatja magát, vajon megéljük-e, megértjük-e ezt a fajta nagyszerű, tiszta lelki boldogságot?!

Jézus földi születésének napjára kíván: Boldog Karácsonyt!

Verasztó Antal

Balogh Örsé (Orosháza)

Karácsony az iskolában

Karácsony. Varázslatos ünnep. Fény, ragyogás, melegség, család, szeretet - jó lenne, ha mindenkinek ez juthatna eszébe róla. Annyi borzalom van a világban, oly sok fájdalom, gyötrem, könnyek - még karácsonykor is.

Milyen jó, hogy mégis sokan vannak, akik boldogan, izgatottan várják az ünnepet, hiszen ez az időszak annyi mindent tartogat számunkra. A gyermekekre gondolok, akik őszinte hittel és bizalommal tekintenek a Megváltóra, akik már az Ő születését ünnepelehetik.

Nem is olyan régen még magam is tanulóként ünnepelem a „fenyőünnepet” iskolánk falai között. Én is boldog örömmel vártam a csillogó karácsonyfát, az ajándékokat, az osztályommal töltendő szép estét, melyen a fenyőfáról énekelünk, mulatságos jelenetet adtunk elő egy szemtelen hóemberről. Akkor nagyon boldog és elégedett voltam, de mit sem sejtettem a karácsony igazi ajándékáról.

Ma a „másik oldalon” állok, „ugyanazon” falak között.

Ma egészen másfajta adventet élünk. Most is készítünk ajándékot, most is hallom, milyen vágyak, álmok töltik ki a szíveket, hogy ki hol kutat az elrejtett ajándékok után.

De ez mégis más. Most már tudom, hogy az igazi ajándék a testté lett ige. És az én tanítványaim már a prófétákat hallgatják a várakozás idejében, és a nagy közös karácsonyi ünnepeken a betlehemi történetet élhetik át. Előttük életre kelnek a pásztorok, hallgatják az anyagi szózatot, együtt énekelnek Máriáról, és ők is szívesen indulnának a csillagot követni a bölcsékkel.

Olyan jó ilyenkor a kipirult arcokat, a csillogó gyermekszemeket nézni! Jó együtt énekelni, titkos ajándékokat készíteni anyunak, apunak, a tesónak!

Örömmel, tisztán ünnepelem azért, mert van Valaki, aki mindig átölel minket, van Valaki, aki - bár most síró csecsemő, -mindent odaad majd értem!

És olyan jó picit megfélemedezni a külvilágról, és a gyerekekkel őrizni a csodát!

Talán nem is tudok eléggé hálás lenni az áldott ünnepért, amelyet egy kicsit neki is köszönhetek.

Áldott, tiszta, békés, boldog karácsonyt kívánok!

Györgyi Ildikó

BÉKESSÉG

Lassan télbe fordul az idő. Gyöngyházfényű ködfátyol takarja el az ég kékjét, rátelepszik a fázós világra, zúzmarába öltöztetve a lombjukat veszített fák kopár ágait, csillogó karácsonyfákká ékesítve a büszke fenyőket.

Ezüstsziürkén érkezik az alkony és a dermedt éjszakában békességről álmodik a csend.

Békesség... suttogva ízlelgetem a szó szépségét, jelentésének gazdagságát, lágy dallamát. Nyugalom árad belőle és biztonság, amire úgy vágyik az ember, amire olyan nagy szüksége van mindenkinek, hogy értéke szinte felbecsülhetetlen. Nagy kincs, ha áthatja bensőnket, ha jelen van otthonunkban és környezetünkben, ha meghatározza emberi kapcsolatainkat, betölti mindennapjainkat.

Ha elmondhatjuk, hogy békességünk van. Ha igazán van ...

De vajon van-e, rátalálunk-e, és ha megtaláljuk, vigyázunk-e rá? Vajon sikerül-e megőriznünk? Nem feledkezünk-e meg az intelemről: „Boldogok a békességre igyekezők...”? Igyekezünk-e igazán és elég-e az igyekezetünk?

Keserűen tapasztalhatjuk, hogy világunkban egyre inkább eluralkodnak a gonosz indulatok. Kétségbeesetten sok az ellenségeskedés, a garázdaság és a durva erőszak. Esztelen gyűlölködés, irigység, meg nem értés, vélt vagy valódi sérelmek miatti bosszúállás mérgezi társadalmunkat, szorongást és aggodalmat keltve sokunkban.

Félve tesszük fel a kérdést: hová vezet ez a romlás? Van-e még kiút? Ki állítja meg a vesztébe rohanó világot?

Ha rajtunk, embereken múlna, bizony nem lenne remény... Mégis... Isten kegyelméből mégis van!

Karácsony havában, új egyházi esztendő kezdetén járunk. Krisztus születésének ünnepére készülünk, Megváltónk érkezésére várunk. Őt várjuk advent csendjében, Őt, aki elhozta és ma is hozza, újra és újra kínálja nekünk az igazi BÉKESSÉGET, az Ő BÉKESSÉGÉT!

Menjünk elébe, fogadjuk nyitott szívvel, igaz bűnbánattal, bízó lélekkel! Akkor majd meghalljuk, megértjük és szívünkbe zárhatjuk a karácsonyi üzenetet: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség és az emberekhez jóakarát.”

Fürst Enikő

„Az Úr csodásan működik...”

Hatodik éve tanítok hittant az önkormányzati iskolákban. Vagyis a gyerekek önként, szüleik beleegyezése után szabadon jönnek. Bizony kicsit félve, izgatottan kezdtem el a hitoktatást, mert „hivatalos” tanterv nem állt a rendelkezésemre. Győri Gábor egykori orosházi lelkész leírt tapasztalatai és hittananyaga alapján kezdtem el az oktatást. Más volt a helyzet annyiban, hogy nem órarend keretében taníthattam és taníthatok, hanem un. fakultációban. Ebéd után sokszor vegyes csoportot kellett tanítani.

Nagyon igyekeztem, hogy ne legyek túl „vallásos” az iskola világi keretei között. Eleinte csak néhány ének és az Úrtól tanul imádság adta meg az óra keretét. Talán a második évben történt: az egyik kislány az édesanyjáért aggódott, aki kórházba került. Ekkor imádkoztam először hangosan a gyerekek előtt a saját szavaimmal, és természetesen ennek a kislánynak az édesanyjáért. A legnagyobb meglepetésemre, a következő órán maguk a gyerekek kérték, hogy „imádkozzunk, mint a múltkor”. Nagyon meghatott ez a fordulat. Ettől kezdve minden iskolában, minden hittanórán „aktuálisan” is imádkoztunk.

Sokszor úgy élem át, hogy nem is tőlem kapnak ezek a gyerekek, hanem én kapok tőlük sokkal többet. Nemegyszer fáradtan értem az órára és felülülve jöttem el.

Idén tavasszal jelent meg egy kedves kis könyvecske „Imádság gyerekeknek” címmel. Dr. Hafenscher Károly címzetes teológiai tanár fordította. Nemcsak gyerekeknek, hanem gyerekektől való imádságok ezek. Örömmel vittem magammal a hittanórákra és elmondtam a keletkezését, azt, hogy gyerekek írták ezeket az imádságokat. Titkon az volt a szándékom, hogy majd néhány óra múlva megkérdezem őket, tudnának-e ilyeneket írni. Mielőtt azonban megtettem volna, az egyik iskolában két harmadikos kislány összesűgött, majd megkérdezték, hogy ők is írhatnak-e ilyeneket? Melegség járta át a szívem. (Milyen kicsiny hitűek vagyunk sokszor.) Egymás után írták a gyerekek az imádságokat. Ez még a tavalyi iskolai évben történt. Már akkor arra gondoltam, hogy a Harangszó újságunkban közzé tesszük ezeket az imádságokat. Az imádságok egy része még a tavalyi iskolaévben íródott, kettő pedig most december 1-én.

Hálás vagyok Istennek, hogy módot adott nekem arra, hogy szóljak a gyerekeknek az Ő szeretetéről. És nagyszerű élmény volt átélni azt a csodát, hogy a nem mindig csúfolódás nélküli környezetben ezek a gyerekek már támaszt, biztonságot találtak Istenben. Az olvasó szeretetébe ajánlom ezeket a gyermekded imádságokat, és ne felejtjük Jézus egyik híres, minden keresztesel alkalmával elhangzó mondatát: „engedjétek hozzám

jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el tőlem, mert ilyeneké az Isten országa.”

Az imádságok:

Kedves Isten! Én nagyon bízom benned. Doktornó szeretnék lenni. Ápolni szeretném a gyerekeket. Ámen. T. H. 2/a. oszt.

Kedves Isten! Én azt szeretném, hogy többet legyünk együtt hittanórán. És ne legyen háború. Köszönöm. E. H. III. o.

Kedves Isten! Azt szeretném neked mondani, hogy nagyon elszaporodott a lopás és az erőszak. Kérlek, akadályozd meg ezt. Ne mond el senkinek a nevemet, Köszönöm. És még azt, hogy a mama egészségesen térjen haza. Zs. A. III. o.

Kedves Isten! Te hány éves vagy? Ha megmondod, akkor örülök. Ja, kérlek Zs. A. barátnőmet gyógyítsd meg. J. A.

Kedves Jézus! Hogy vagy? Ügyesen tanulok. Aranyos vagy és jó szívű. Kérlek, legyél velem mindig. P. I. III. o. Ima!

Kérlek, hogy gyógyítsd meg a testvéreimet. És taníts meg engem olyan bölcsességre, mint te vagy. És kérlek, hogy egyszer láthassalak téged és Jézust. Zs. A. II. o.

Jézusnak!

Köszönöm, hogy téged ünnepeünk karácsonykor és rólad beszél mindenki karácsonykor. És mert hiszek benned, minden karácsonykor szent estén, mindig imádkozom érted. És köszönöm, hogy a mamám mindig egészséges, és kérlek, hogy a családban senki sem legyen beteg. Ha még nem tudnád, akkor most leírom neked azt a két szót, ami így szól: nagyon szeretlek. Sok boldog születésnapot kívánok neked december 24-én. Kérlek szépen, hogy bocsáss meg nekem, ha valami rosszat tettem volna. És szeress mindig engem. Köszönöm. E. H. IV. oszt.

Jézusnak!

Köszönöm, hogy a dédimamát kiengedték a kórházból. Nagyon hálás vagyok, hogy téged ismerhetlek. Arra kérlek, hogy anyáékat, a testvéreimet, és a mamáimat és a papáimat védj meg! Tudom, hogy a világon minden embert szeretsz, de kérlek főleg karácsonykor legyen minden embernek tető a feje felett és ajándéka. Legyen minden ember boldog a szeretet ünnepén, december 24-én. Boldog születésnapot kívánok neked. Egy nagyon szép szót mondok neked: Szeretet. Ugye? Kérlek védj meg minden embert karácsonykor, kérlek bocsáss meg, ha valami rosszat tettem ellened vagy más ember ellen. Köszönöm. Zs. A. IV. oszt.

Ezek voltak a hittanos gyerekek imádságai, a kedves olvasó fogadja szeretettel és megértéssel.

Ribár Jánosné
hitoktató

Leánygyülekezet egy szociális otthon falai között

Hétfő, délután fél három. Egy fehér Opel Corsa érkezik a Teréz utca 14. szám alá. A portás nem állítja meg az autót, vezetőjének bólintással köszön, hiszen ismert vendég érkezik, és tudja ő kihez, és miért jön, nem kell feljegyezni a látogatók listájára. „Erős vár a mi Istenünk! Jó napot kívánok! Hogy tetszik lenni?” A hallban ülők mindegyike üdvözlő a beérkezőt. Marci bácsi pedig már vár a lifttel, mely menetrendszerűen érkezett a földszintre. „Mikor lesz a következő? Két hét múlva?” - kérdezi. A fiatal hölgy elmosolyodik és bólint, hiszen az időpont helyességében biztos lehet.

Második emelet, megérkeztünk. „Körülbelül meddig? Úgy, ahogy szokott? - Igen.” - válaszol a kérdező, majd a lift ajtaja becsukódik mögöttük.

Az ebédlőben már várnak, 20-30-an lehetünk, van, aki most nincs közöttünk, mert várja a főorvos urat, vagy gyengélkedik. Mindenki örömmel állapítja meg, hogy megérkezett a lelkész. Beáta segít az énekeskönyvek kiosztásában, a rövid bevezetés után már éneklünk is. Bár a könyvnek az esetek többségében nem vesszük túl nagy hasznát. Sokan már sajnos nem látnak olvasni, de szinte minden ismert dallamot tudunk - s a szöveg ugyanis a régi énekeskönyvet követi. Együtt imádkozunk és mondjuk a hitvallást, hallgatják az igehirdetést, melynek igazát bólintással vagy könnyek pergésével is igazolják a hívő lelkek. Sok évtizedet láttak már, de kitartottak Uruk mellett. Nincs más, aki megsegítene!

Ez a rövid pillanatkép egy áhítatról, vagy ahogyan ismertebb itt: egy imaóráról való. Lelkeszi szolgálatom kedves területe ez. Hiszen valódi leánygyülekezet vár a szociális intézményben. Olyan keresztyén testvérek, akik megtartották hitüket, (és adakozó kedvüket is) bármi is történt velük. Természetesen nem csupán kéthetente találkozom a benn lakókkal és nem is kizárólagosan az evangélikusok azok, akiket ismerek, vagy ismernek. Ha más, fontosabb kötelesség nem szólít, akkor délutánok során elbeszélgetünk az itt töltött időszakról. Az ágyhoz kötöttek vagy nehezen mozgóknak szobájukban vehetnek úrvacsorát és ott hallgathatják Isten igéjét ilyen alkalmak során. Az idősebb testvérek nosztalgálnak az életút kapcsán, melyből bizony már sokkal kevesebb maradt, mint amennyi a hátuk mögött van. Bölcs tanácsok és szívből jövő vallomások hangoznak el egy-egy szobában. Mindig erővel tölt el egy hitet bátorító mondat, mely egy idősebb presbiter testvérünk ajkán hangzik fel, ha benéznek hozzá: „Boldog vagyok, mert az Uré vagyok!”

Gyülekezetünk ifjúsága is tapasztalhatja ezt a különleges légkört, hiszen évente kétszer ők is elkísérnek, hogy énekeljenek és verset mondjanak az előttünk lévő generációnak. Így készülünk most is a karácsonyra, énekekkel és szolgálattal, hogy ennek a „leánygyülekezetnek” is áldott szép, valódi ünnepe lehessen.

Skorka Katalin

EMLÉKDOMBOK OROSHÁZÁN

Motto: Csak az a nemzet számíthat hosszú fennmaradásra, amely kegyelettel tekint vissza őseire.

A 2000. év közeledtével szeretnénk a múlt emlékei előtt tisztelegni megemlékezéseinkkel. Ennek a megemlékezésnek a szükségessége nemcsak a több száz évvel ezelőttiekre, hanem a közelmúltra is vonatkozik. Ebben a kis írásban a két orosházi történelmi dombról kívánok szólni. Azokról a dombokról, amelyek sok helyi lakos előtt is ismeretlenek. Ezek kevésbé ismert volta miatt tartom szükségesnek felemlítésüket. E két domb a következő: a Függetlenségi domb (1849) és a Millenniumi domb (1896).

A Függetlenségi dombról sajnos csak Veres József Orosháza (1886. 54-55. old.) c. könyvében maradt feljegyzés, amely így szól:

„Szombat este az egész falut kivilágították, korán reggel zenekar vonult végig az utcákon; a templomokban alkalmi isteni tiszteletet tartottak; a sebesülteknek adományt gyűjtöttek; délután pedig czehek, iskolás gyermekek, szép lobogókkal kivonulva nagyszerű népünnepelet tartottak a vaspálya melletti dombon; a függetlenség örök emlékére dombot hánytak, tetejébe akáczfát ültettek... A fa megeredt, hiszen örömkönnnyekkel öntözte a hálás nép, ám a függetlenség nem verhetett gyökeret, bár drága vér hullott érte; s az önkényes uralom keserves napjaiban az emlékdombot ismét szét kellett hányni alapjából, a fát ki kellett dobni gyökerestül, a függetlenség eszméjét ki kellett vetni az emlékezetből. Elveszett a függetlenség s vele együtt Orosházán a jólét is.”

Ennek alapján indítottam el a domb helyének felkutatását. Felhívásomra csatlakozott hozzám Nagy-Pál Andor tanár úr, aki az 1783-as katonai térképen felismerni vélte a „Pesti út” mentén feltüntetett kerek dombot, a későbbi térképeken már nem található, feltehetően azért, mert mint Veres József írta: „szét kellett hányni”. A tanár úrral együtt bejártuk a „vaspálya”, azaz a Szőlők vasút melletti részét és két „dombot” találtunk. Az egyiket a Kárpát utcán, az Iglói és Szent István király út között, a volt Zeitler-darálónál, a másikat a Szent István Király út és Mikolay utca sarkán, mit beépített területen ismertük fel. Mivel a „Zeitler-domb” most is viszonylag jó állapotban van, így nem valószínű, hogy azon létesítették volna a Függetlenségi dombot. A Mikolay utcai domb egyrészt megfelel az 1784-es térképen jelzett kerek dombnak, másrészt, mivel annak idején a Bach-korszakban szét kellett hányni, így a maradványból ezen a helyen kell valószínűsíteni a Függetlenségi domb helyét. Ezért kívánatos volna a sarki ház falán márvány emléktábla elhelyezése, amit ezúton is javaslok, a következő vagy hasonló felirattal:

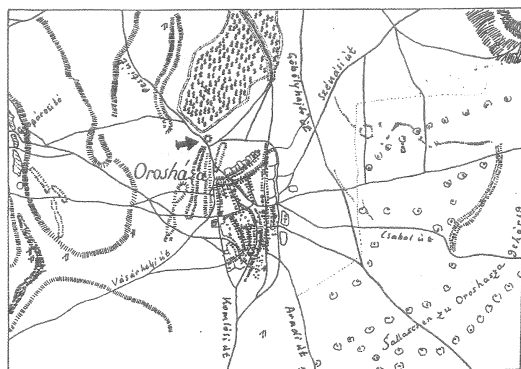
„E helyen lehetett a Függetlenségi domb, melyet Magyarország függetlenségének kikiáltása alkalmából 1849. május 6-án emelt Orosháza lakossága, amelyet a későbbi önkényuralom széthánytatott.”

A másik domb, a most is élő valóság, a Millenniumi domb, amely az Alvégi temetővel szemben, a Rákóczi utca és Bajnok utca sarkán, a két több mint 100 éves tölgyfa árnyékában található. E dombot 1896. május 10-én emelték, az Orosháza lakossága által összehordott, és a történelmi Magyarország 63 vármegyéje által küldött egy-egy zsákocská föld keverékéből. Bár ez utóbbi adat csak szájhagyományként maradt fenn, mint

annyi sok történelmi valóság, mégis fogadjuk el és nyilvánítsuk védetté a több mint száz éves millenniumi dombunkat.

A szegedi Móra Ferenc Múzeum levelei igazolják, hogy mind a Függetlenségi domb, mind a Millenniumi domb egyedülállóak, nincs másik hasonló domb az országban. Becsüljük meg a nemzeti múltunk ezen emlékhelyeit, tegyük közzismertté, védetté!

Dr. Kiss A. Sándor

Orosháza és környéke 1783-11784-ben. Részlet az I. katonai felvétel szelvénylapjairól

SZÉKÁCS JÓZSEF, AZ EGYETEMES EGYHÁZI GYÁMINTÉZET ÉLETRE HÍVÓJA

Székács evangélikus hite alapján egész életében gyakorolta a keresztyén szeretetet. Meglehetősen fiatal volt, mikor német példa nyomán Magyarországon is felvetette az elesetteket segítő gyámintézet alapításának eszméjét. Ennek az volt a lényege, hogy azok a protestánsok, akik egyházuk és iskolájuk fenntartására képtelenek, állami illetve más támogatásra sem számíthatnak, egy a gyülekezetek által országszerte összegyűjtött pénzből működésükhöz szükséges anyagi segítséget kapjanak.

Helyi és megyei fórumokon alkalmanként rövid híreket olvashatunk az 1990-es évek elején Orosházán létrehozott Székács József Családsegítő Alapítványról. A napokban kérdik tőlem, van-e köze az evangélikus egyháznak az egyik baloldali párt támogatását élvező alapítványhoz? - Mindössze arról van szó - válaszoltam, hogy az Orosházán született,

evangélikus püspökké, a Magyar Tudományos Akadémia tagjává emelkedett, karitatív tevékenységéről is ismert jeles személyiség életművét tartotta alkalmasnak egy nem egyházi közösség alapítványának elnevezésére. Mivel a név nem védett, tehát megtehető.

A kérdés csupán az, vajon mi tudunk-e Székács József gazdag életpályájának ez irányú mozzanatairól? Visszalapoztam az 1994 óta folyamatosan napvilágot látó lapunkban, a Harangszóban. Többször írtunk Székácsról, erről azonban még nem szóltunk.

1843-at mutatott a naptár, mikor Székács József a Protestáns Egyházi és Iskolai Lap egyik számában megfogalmazta a gyámintézet gondolatát. Az egyetemes egyház gyűlése öt tagú bizottságot alakított, tanulmányozták azt, a mi viszonyainkhoz igazítva miként lehetne hazánkban sikeresen elindítani egy, a lipcseihez hasonló intézményt. A bizottság vezető tagja volt Székács József pesti Deák téri lelkész, aki a következő évben már felhívást intézett az esperesekhez, kérve javaslataikat az anyagi segítségre szoruló egyházközségekről. Székács egyben összefogást sürgetett, akik csak tehetik, mindnyájan álljanak a segítők közé. Ugyanakkor önmérsékletre intett. A „gyámolítást” terv szerint és okosan kell intézni. Újabb körlevélben kérte, mindenki küldje el nélkülözhető krajcárjait a nemes célra, hiszen a krajcárokból forintok lesznek. Elképzelése szerint az így összeszedetett pénzből oda lehetne juttatni, ahol a szükség a legnagyobb, sőt bizonyára félre is lehetne tenni belőle, így a váratlanul bajbajutottak és egyéb szűkölködők sem maradnának támasz nélkül.

Mivel nagy volt a szegénység, Székács jól látta, hogy szükség van erre a humanitárius egyesületre. Persze az ilyenfajta szervezés nem ment könnyen másfél évszázada sem, hiába szónokolt, írt, érvelt Székács a gyámintézmény mellett, hiába szeretne volna azt, hogy ebbe a szervezetbe tömörülne minden magyarországi evangélikus egyházközség. Szerette volna a pénzügyi alap gyarapítását, hogy abból az egyházak mellett a szegény papok és tanítók, illetve ezek özvegyei és árvái is segílyt kaphassanak. Találónan jegyezte meg Mária Dorottya főhercegnő, hogy „Székács József az ország első koldusa”. Székács büszke volt erre. A kezdeti szerény eredmények mellett a politikai helyzet változásával 1860-ban érett be Székács sok éves céltudatos munkája. Ekkor alakították meg az Egyetemes

Egyházi Gyámintézetet, amelynek elnökévé az indítványt tevő Székács Józsefet választották. Szépen gyarapodott a pénzügyi alap, a befolyt összegeket az evangélikus egyház anyagi erősítésére, az evangélikus nevelés és oktatás általánossá tételére és minőségi javítására fordították.

Mikor 1866-ban Székács a püspöki tisztségéből eredő elfoglaltságára hivatkozva lemondott a Gyámintézet elnökségéről, a kiosztott tetemes segély mellett 25000 forint tőkéje volt az egyesületnek, amit - a korabeli források szerint is - elsősorban Székács ügybuzgósága hozott létre.

Saját gyülekezete szegényeinek segítésére alapította Ruttkayné Kossuth Lujzával együtt a „Tabitha” - együletet, amelynek tagjai evangélikus asszonyok voltak, akik ruhával látták el a szegény családokat. Ezek a nemes szívű nők a maguk által gyűjtött pénzből ruhaanyagot vásároltak és önmaguk varrták meg ezeket. Tanácsaival segítette a Pesti Női Gyámintézetet, egyik alapítója volt 1859-ben a Protestáns Országos Árvaháznak. (A Rózsák terén lévő evangélikus diákokthonban ma is megvan az emléktábla, amely Székács József nevét is megörökíti). Élete utolsó éveiben hozta létre a „Jelszó” című alapítványt, amelynek célja az volt, hogy az evangélikus gyülekezetek tőkéjét gyarapítsa. 10, 5 és 1 forintos szelvényeket nyomtatott, ezeket maga árusította a legkülönbözőbb alkalmakkor. Szeretetre méltó modorával igen sokakat tudott megnyerni az általa képviselt jó ügynek.

A mai egyházi szeretetszolgálatról a Magyarországi Evangélikus Egyház törvényei is rendelkeznek. Egyházunk a szeretetszolgálatot az egyházközségeinkben, intézményeinkben, egyesületeinkben és nemzetközi szervezetekben végzi. Az egyházközségi szeretetszolgálat a gyülekezet tagjainak hitükből eredő feladata. Az egyházközségek egymást kölcsönösen segítő szeretetmunkáját a Gusztáv Adolf Segélyszolgálat (GAS) végzi, ezzel is kifejezve gyülekezeteink és intézményeink egységét és összetartozását.

Jó, ha mi orosháziak tudjuk, hogy születtünk, Székács József indította el hazánkban ezt a mozgalmat, sok minden mellett ezért is büszkék lehetünk rá.

„Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.”

(Zsolt 118,23)

Sajnos nem az én gondolatom, mást kell ismételnem, de el kell mondanom mindenkinek: CSODA történt az iskolában, a gyülekezetben, a város életében. Nem egyszerű és egyszeri csoda, hanem csodák sorozata! Ajándék az Úristentől; lehetőség a növekedésre, Krisztus evangéliumának terjesztésére.

1992-ben az egyház kárpótlásként kapta vissza a Bajcsy-Zsilinszky utcai iskolaépületet, ahol már abban az évben EVANGÉLIKUS osztályok indultak. Lassan elkezdődött a szürke épület átalakítása, átformálása: tető került rá, a tetőtérben tantermeket alakítottak ki, és egy dísztermet, ahol a hétfő reggeli áhítaton és a rendezvényeken kényelmesen elfér minden kisgyerek, de akár nagy létszámú vendégsereg fogadására is alkalmas lehet. Ebben az évben pedig, melyet lassan a hátunk mögött hagyunk, befejeződött az iskola megújítása: az új kalap után új kabátot, azaz hőszigetelő vakolatot kapott, a régi ablakokat korszerűbbekre cserélték ki, és végre van egy izléses és ésszerűen elhelyezett főbejárata.

Az új kaput többszörösen is jelképesnek tekinthetjük: nyitottság a város, a szülők, a gyülekezet felé, a gyermekek számára pedig a Krisztushoz vezető, az Őt megmutató út bejárata is lehet. Miként a címként választott zsolttárrészlet sem csupán a templomért való hálaadás, hanem annak felismerését is tartalmazza, hogy múlhatatlan szükség van Jézusra mint sarokköre, s mintha az eddig félrevezetett és ellene tüzelt emberek most döbbennének rá tévedésükre: valóban az Úr tette ezt!

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők” (Zsolt 127,1) - mi is ezzel a boldog felismeréssel indultunk el október 17-én az iskolaszenteselés ünnepére. 10 órakor templomunkban a gyülekezet, a meghívott vendégek, illetve az iskola tanulói és pedagógusai, közösen vettünk részt az istentiszteleten, ahol Harmati Béla püspök úr végezte az igehirdetés szolgálatát. Ezután az iskolánál a püspök úr felszentelte az új főbejáratot, majd a díszteremben köszöntőket hallgattunk meg. Az ünnepet az iskola pedagógus- és gyermekkórusának énekes szolgálata, illetve néhány tanuló szavalata is ékesítette.

Felemelően szép volt ez a nap mindannyiunk számára, bizonyára az iskola krónikájában is kiemelt helyen fog szerepelni. És hogy ez megtörténhetett, és így történhetett, köszönetet mondunk a fenntartó egyháznak, a gyülekezetnek, az iskola tanulóinak és a szülőknek, akik szívesen osztoztak a feladatokban, ezzel is igazolva, hogy ez az iskola nem az ide beíratott gyerekekből és itt dolgozó felnőttekből áll, hanem Krisztusban egy testvérekből épül kívül-belül.

Koszorús Oszkár

Lázárné Kilián Szilvia

Gróf Dr. KLEBELSBERG KUNO

1875 - 1932

Isten iránti hálával gondolunk arra, hogy megújult, megszépült az Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium épülete. Az iskolaszentelés alkalmából jutott eszembe a Trianon utáni magyar elemi iskolai, főiskolai és egyetemi oktatás felfejlesztője, gróf Dr. Klebelsberg Kuno vallás- és közoktatási, vagy ahogy akkoriban nevezték, a kultuszminister. Az alábbi sorokat számos, a beszédeiből vett idézettel és tudományteremtő tetteinek villanásszerű, részbeni felsorolásával, a Reá való emlékezés jegyében adom közre.

Gróf Klebelsberg Kuno 1875-ben Magyarpécskán (Arad megye) született. A grófi címet a család egyik tagja Buda visszafoglalásakor (1686) szerezte. Jogot tanult Budapesten, Bécsben, Berlinben, de történelmet és közgazdaságtant, sőt a Sorbonne-on államtudományt is hallgatott. E sokrétű ismerete segítette az 1922-1931. közötti kultuszministersége alatti teendők ellátásában. Az önként vállalt, megfeszített munka (amit munkatársaitól is elvárt), a sok alaptalan támadás (pl. minek annyi pénz az iskolákra) miatt, meggyengült testének ellenállóképesége és 57 éves korában paratífuszban meghalt. Meghalt, mert az akkori orvostudomány, amelynek fejlesztéséért olyan sokat tett, nem tudott megfelelő gyógyszerrel segíteni, mert olyan akkor még nem volt.

Miniszterként megvalósította a magyar oktatási reformot óvodától az egyetemig. Az Alföldön 3 év alatt 5000, téglából épült népiskolát létesített, tanítói lakással és gyakorló kerttel. Emellett 5000 óvodát és 1555 népkönyvtárat létesített. Alapelve volt: „Nem népiskola, vagy egyetem; hanem népiskola és egyetem”. Ő alapította a következőket:

- a szegedi egyetemet (a Kolozsvárról elmenekült egyetem áttelepítésével),
- a pécsi egyetemet (a Pozsonyból elmenekültből),
- a debreceni egyetemet befejezte,
- Budapesten a Testnevelési Főiskolát létesítette,
- Soproni Erdészeti Főiskolát (a Selmecebányáról elmenekültből),
- a Szegedi Tanárképző Főiskolát.

Létrehozta a Collegium Hungaricumokat (Bécs, Berlin, Róma., Párizs, Zürich), ahol ösztöndíjasaink pl. a később Nobel-díjas Szent-Györgyi Albert, Kosáry Domokos, Bay Zoltán stb. tudósaink tanulhattak, kutathattak.

Orosházán, azért nincsen Klebelsberg által épített iskola, mert a községben már a század elején 9 evangélikus, 2 katolikus, 1 zsidó, 1 belterületi és 5 külterületi állami népiskola és egy polgári iskola működött. Orosháza tehát az iskolák szempontjából az

ország egyik legjobban ellátott területe volt. Viszont a vásárhelyi határban már több iskolát építtetett, pl. Kardoskúton, Gyulamezőn, Sóshalmon, stb.

Ezt a nagy iskola- és egyetemépítést azért tudta megvalósítani, mert a kultuszárca részesedését a költségvetésből kiharcolta és jelentősen megnövelte, így az 1900-bani 2,7%-ról 1925-ben 8,7%-ra, 1929-ben 10,5%-ra és 1931-ben 15,0%-ra növelte. Tette ezt annak jegyében, hogy „A magyar hazát elsősorban nem a kard, hanem a kultúra tarthatja fenn és teheti ismét nagygyá.” A véleménye az volt, hogy a felsőoktatásnak együtt kell élnie a kutatással, ugyanis „azok a nemzetek, amelyeknél nem folyik eredményes kutatás ... (csak oktatás), nagy nemzetnek nem nevezhetők”. Ezért a kutatói állásokat megsokszorozta, míg 1880-ban 293 kutató volt a történelmi Magyarországon, az Ő segítségével a csonka országban 1927-ben már 1156 fős volt a kutatói létszám.

Vallotta, hogy „történelmünk során annyiszor, most is elgázoltak bennünket... de mint annyiszor majdcsak erőre kapunk ismét. Ezer év megtanított bennünket arra, hogy miként kell a mostoha sorsot túrnünk és a katasztrófákat túlélni.” Sajnos igaz az, hogy „Nagyot alkotni, nemesen szenvedni magyar tulajdonság.” (XI. Pius)

„Sorsunk jobbra fordulását csak attól várhatjuk, hogy a művelődés terén fajsúlyosabbak leszünk és ezt a Világ irányadó nemzetei elismerjék.” Ugyanis a kulturális felemelkedésünk előkészítője a politikai felemelkedésnek. „Ha a politikai demokráciát nem előzi meg a kulturális demokrácia, az katasztrófához vezet.” Történelmi példa igazolja ezt: Mátyás király, akinek nagyvonalú politikája sikeréhez szükséges volt a reneszánsz kultúra behozatala, terjesztése. Ezért dolgozta ki Klebelsberg az első magyar tudománypolitikai koncepciót. Ennek kapcsán az első csatát a parlamentben kellett megvívnia a tudomány, a műveltség érdekében, mert az ország akkor is nyomasztó anyagi helyzetben volt a trianoni megcsonkítás miatt. Nemcsak utasított, hanem gyakran személyesen ellenőrizte az építkezéseket is, és elnökölt az egyetemi bizottságok ülését, stb., hogy kézben tarthassa az országot, a tudomány diadalmas felemelkedését.

Legyen Ő példaképünk a tudomány terjesztésében és a kutatásban egyaránt. Ezt segíti a megújított evangélikus iskola is, mert „mentől műveltebb és erkölcsösebb egy nemzet, annál jobb dolga van”. Ennek megvalósítását a Bibliában így találjuk: „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme... Adj a bölcsnek és még bölcsőbb lesz; tanítsd az igazat és öregbíti a tanulságot.” (Péld. 9, 9-10.)

Dr. Kiss A. Sándor

Nyílt nap az óvodában

„Szolgáljatok az úrnak teljes szívből!”

(1 Sám 12, 20)

November 11-re szóló kedves meghívást kapott az Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium nevelőtestülete: nyílt napra várnak bennünket az evangélikus óvoda: a „Hajnal” óvoda pedagógusai.

Dél előtt csoportfoglalkozásokon vehettünk részt. Megcsodáltuk a csoportszobák színes, hangulatos, gyermekközelit környezetét, melyet az óvónők - a bajor egyház segítségével és támogatásával - varázsoltak a gyermekek köré.

Az udvaron úgy éreztük, minden gyerek álma vált valóra! A változatos terep (domb, árok), az izgalmas búvóhelyek (kunyhók) kínálnak örömteli, minden évszakban izgalmat nyújtó, belefeledkező szabadtéri játékot a kis óvodásoknak.

Úgy éreztük, az alsó tagozatos iskolás gyermekeinknek is óriási öröm lenne, ha néha „birtokba vehetnék” ezt a pompás játszóhelyet.

Az óvónők kedves biztatására tavasszal meg is tudjuk valósítani ezt a tervünket.

Szívet melengető élmény volt mindez számunkra, hiszen bepillanthattunk a megújult óvoda életébe.

De a „java” csak ezután következett! Délután testvéri beszélgetésre is sor került az óvoda és az iskola pedagógusai között.

Köszönetet a vezető óvónőnek, Révészné Tóth Erzsébetnek, aki részletesen tájékoztatott bennünket az óvoda „új programjáról”. Az emlékebe kapott példányt örömmel fogjuk tanulmányozni, hiszen az óvónők lelkes, magával ragadó beszámolóit meggyőzték bennünket arról, hogy valami nagyon izgalmas és sokat ígérő kezdeményezés ez a „projekt-rendszerű” tanulás, mely módszerük vázát képezi. Éreztük, hogy egy úton, egy cél felé haladunk, melyen Jézus vezet bennünket. Vannak új módszerek, új törekvések, melyek a gyermekek fejlődési útjának még pontosabb, tudatosabb gazdagítását szolgálják. Feladatunk, hogy ezen az úton egymás kezét fogva, egymás munkáját közelebből is megismerve haladjunk.

Nagy a mi felelősségünk! Szívem mélyéből kívánom és remélem, hogy a szoros, élő kapcsolat záloga az óvodából iskolába lépő kisgyermek zökkenőmentes, folyamatos fejlődésének.

Ribár János esperes úr is szeretettel üdvözölte ezt a találkozót. Szólt a pedagógusok spirituális felelősségéről. Az egyházközség segítése nemcsak anyagi természetű. „A gyermekek kertjét” védelmezi, vezet, lelki, szellemi értelemben is.

Az óvoda az a csodálatos kert, ahol a „kertészek” (lelkészek, óvónők) elvetik a magot, és a kifejlett bimbót az iskola fogja virággá növelni, és végül az egyházközség ölelő karjában érik be a gyümölcs.

Isten áldja meg vendéglátóinkat. Köszönjük ezt a szép napot, a szíves fogadtatást. Ezen a nyílt napon még jobban megnyíltak, közeledtek a szívek is egymás felé!

Kérjük, akik szívügyüknek érzik e két intézményben folyó nevelést, imádságos szeretettel gondoljanak ránk!

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk”

(Zsolt 46,2)

Rutayné Tóbiás Ibolya

Találkozások

Különlegesen szép nap volt számunkra a Soltvadkerti Evangélikus Óvodából az óvónők és a szülők látogatása óvodánkban. Áldott alkalom volt ez a november végi szombat mindannyiunk számára, hiszen az ismerkedés, óvodánk, templomunk bemutatása mellett értékes előadásokat hallhattunk lelkészeinktől iskolánk dísztermében. Együttlétünket folytatjuk majd márciusban Soltvadkerten.

December folyamán Sabine Wiegmann bajor lelkész nő és Roepke egyházfőtanácsos úr lesz a vendégünk. Az óvodaügyért felelős lelkész nő advent negyedik vasárnapján (december 19.) hirdet ígét templomunkban, a következő napon pedig továbbképzést tart a Hajnal Óvoda nevelőtestületének.

Ádventi levél a Hajnal óvodából...

„Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas.” (Zakariás 9,9)

Ezzel az ígérellel köszöntöttük a családokat óvodánkban. Minden kisgyermek hazavitte ádventi levelünket, melyben az elkövetkező hetek eseményeiről tájékoztatjuk a szülőket. Mivel nagyon fontos számunkra az óvoda, a család és a gyülekezet elmélyült kapcsolata, ezért az ádventi időszak örömteli eseményeinek közös megélése sem közömbös a számunkra.

Különös jelentősége van annak, hogy a családtagok a gyermekekkel együtt az óvodában is részt vehetnek az ünnepi készülődés eseményein. Nyílt napokon a szülők a gyerekekkel együtt készíthetnek mézeskalácsot, karácsonyi díszeket, ajándékokat egymásnak.

Az ádventi időszakban reggelenként karácsonyi dallamok, az ádventi koszorú gyertyáinak fénye köszönti az óvodába érkezőket. Minden napon újabb és újabb meglepetés, örömteli együttlét vár a gyermekekre. A csoportokban az étkezések hangulatát az ádventi koszorúkon meggyújtott gyertyácskák fénye teszi ünnepélyesebbé. Szeretnénk, ha gyermekeink megélnék, hogy az ajándékozás, a készülődés öröme úgy teljes, ha ők is adnak valamit szeretteiknek.

Ádvent negyedik hetében az óvó nénik által feldíszített karácsonyfa körül a családdal közösen készülve, énekekkel, versekkel, a karácsonyi történet megjelenítésével ünnepi gyertyagyújtásra kerül sor óvodánkban.

Szeretnénk, ha az elkövetkező időben mindannyian bizakodó reménységgel várnánk az Úr Jézus születésnapját: „hogy együtt éljük át újra és újra a karácsonyi csodát.”

Áldott karácsonyt és kegyelemteljes új esztendőt kívánunk mindenkinek!

(Az Evangélikus Hajnal óvoda felnőttjei és a gyerekek)

Révész Józsefné
óvodavezető

Panoptikum

Mindig valami csendes borzongást keltett bennem a gondolat, hogy életnagyságú viaszfigurák - „megszólalásig” olyanok, mint az élő emberek - külsejükben, arcvonásaikban régen vagy a közelmúltban élt, esetleg ma is élő, közismert személyiségeket „elevenítenek” meg. Különös és rejtelmes dolog!

Kicsit más, mégis izgalmas élmény, amikor a leírt sorokat olvasva, képzeletünk eleveníti meg a történetek szereplőit.

Domoki József, egykori iskolatársam az Evangélikus Gimnáziumban, majd - ahogyan ő találóan utalt rá - iskolaváltoztatás nélkül a Tánicsics Mihály Gimnáziumban, csattanós kis írásokban emlékezik az elmúlt évtizedek nevezetes, érdekes, olykor hírhedt alakjaira.

Finom humorral, olykor csípős iróniával fűszerezett kis történetek, derűs perceket szerezhetnek idősebb és ifjú olvasóknak egyaránt.

Domoki József:

Kisvárosi panoptikum (tollkarcok)

Rákóczitelepről

Ez év július 11-én iktattak be Orosházán a segédlelkési szolgálatba, és attól a vasárnaptól kezdve vagyok a rákóczitelepi gyülekezet lelkésze is. Azóta ritka kivételtől eltekintve én járok ki istentiszteletet tartani az ottani templomba.

Fontos esemény volt október 10-én az ünnepi istentisztelet, majd az azt követő szeretetvendégség, amelyen összesen mintegy 40 fő vett részt.

Van némi átfedés a rákóczitelepi és az orosházi gyülekezet között a közelség miatt, így többen a kinti diákok közül is bejárnak Orosházára az Evangélikus Iskolába. Van kint egy kis óvodai hittan-csoport 11 fővel, valamint öt konfirmandus is van. Velük szombat reggelként találkozunk a kinti templom sekrestyéjében.

A hittanról

Az evangélikus iskolában négy osztályban tanítok hittant, heti nyolc órában. Az igazat megvallva először nagyon féltem a tanítástól. S ebből a mai napig megmaradt valami. Érzem, hogy nem vagyok vérbeli pedagógus. Egy azonban biztos: én magam nagyon sokat kapok, nem egyszerűen a hittanórákon, hanem az egész iskolán keresztül.

Sokat jelentett már a nyári tábor is, sokat jelent, amikor reggeli áhítatot tarthatok a diákoknak, s az is, hogyha bármikor belépek az iskolába, nem pusztán diákokkal és tanítókkal, tanárokkal, hanem úgy érzem, barátokkal, testvérekkel találkozom. Annak is nagyon örülök, amikor azt tapasztalom, hogy a diákok nem csak tananyagnak tartják a megtanulandót, hanem érdeklő is őket, amiről szó van.

Márpedig ezt is sokszor érzem, örömmel.

Nagy Ervin

Sámuel híradó

avagy: zsongorodik a Győry-terem...

Nagy öröm hétről-hétre vasárnap 9 órakor összegyűlni templomunk emeleti termében. A nyári szünet hónapjai után számtalanszor szűkösnek bizonyul a főként gyermek-istentiszteleteknek otthont adó helyiség. **Ősszel** egy különleges iskolába hívtunk gyermekeket és szülőket: az Ur Jézus tanítványairól szóltunk, de bevallottuk, magunk is azzá válni igyekszünk. Reformáció ünnepén játékos formában emlékeztünk vissza a majd' 500 évvel ezelőtti történetekre. Most, **adventben** egy nagy adventi koszorú köré gyűlve diaképek segítségével elevenítjük fel Keresztelő János, Zakariás, Erzsébet, Mária és József alakját, várjuk - ahogyan ők is - hogy a Megváltó közénk érkezzon. Hangulatos, igazi áhítatos percek ezek, melyeken sok érdeklődő felnőtt is részt vesz.

A Sámuel csoport **karácsonyi játszóházát** szervez 18-án 14 órakor a gyülekezeti teremben. Közösen szeretnénk mézeskalácsot sütni, valamint lehetőséget biztosítunk karácsonyi díszek, ajándékok készítésére. Kérjük, ollót hozzon mindenki magával!

A **gyermek karácsonya** ebben az esztendőben 19-én (vasárnap) 15 órakor lesz, melyre szeretettel hívunk és várunk mindenkit!

Áldott és örömteli karácsonyt, békés új esztendőt kívánok

a Sámuel csoport minden felnőtt tagja nevében!

Skorka Katalin

Krónika 1999. szeptember - október - november eseményeiről

Szeptember 26. - vasárnap - Zenés áhítat

Felemelő, szép zenei élmény Horváth Mariann ének- és Nánai Mária orgonaszolgálatával.

Október 10. - vasárnap - Szeretetvendégség - a Jankó Család

Orosházáról elszármazott lelkész házaspár Jankó Béla és felesége, s teológiai végzettségű leányuk, Jankó Katalin bizonyoságtévő, bensőséges szolgálata.

Október 16. - Lelkészeskülvő

Lázár Zsolt szarvasi segédlelkész - aki július 4-én templomunkból indult lelkési szolgálatára, most itt vezette oltárhoz választottját, Dr. Dani Dórát, hogy Isten áldásával kezdjék közös életüket.

Október 17. - vasárnap - Iskolaszentelés

Az ünnepi istentiszteleten D.Dr.Harmati Béla püspökünk hirdette az Igét, majd a megújult iskola szép bejárata előtt ő végezte a szentelés szertartását. Ezután a díszteremben folytatódott az ünneplés.

Október 22-23-24. - Reformációi sorozat

Weltler Rezső győri lelkész értékes előadásait hallhattuk, lelkünk épülésére.

Október 23. Koszorúzás az '56-os kőnél

Ribár János esperesünk meghatott - megható gondolataival.

Október 31. - Reformációi est a templomban

Skorka Katalin tartalmas előadását az orosházi fúvószenekar szép hangversenye követte és Nagy Ervin záró áhítata adta az ünnephez illő befejezést.

November 4. - A Liebenzelli Misszió munkatársai

Priscilla és Thabita Kunz lebilincselően érdekes mélyen elgondolkodtató beszámolója vetített képekkel Japánról és az ott végzett szolgálatukról.

November 14. - Szeretetvendégség

Ismét egy vendéglegkész, akit Orosháza adott egyházunknak. Brebovszky Gyula 50 évvel ezelőtt templomunkból indult lelkészi szolgálatára. Most - vendégként - szívesen hallgattuk tanulságos előadását, örültünk a találkozásnak.

November 21. - Szupplikáció

Klenovics Katalin II. évfolyamos teológiai hallgató szépen felépített tartalmas igehirdetése komoly felkészültségről tanúskodott.

*ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN ELMŰLT
ALKALMAINKON!
AZ Ő IGÉJE LEGYEN VEZÉRLŐ CSILLAGUNK
ÉLETÜNK MINDEN NAPJÁN!*

FE

Újabb lehetőség iskolai oktatásunkban

Iskolánk életében évről-évre újabb lehetőséget és egyúttal feladatot is kapunk az egyházi nevelés és oktatás ügyének szolgálatában. Az újabb képzés bevezetésének gondolata azért vetődött fel, mivel az első egyházi osztályunk gyermekei nyolcadik évfolyamosok, és az általános iskolai osztály tanulói pályaválasztás előtt állnak. Szeretnénk azoknak, akik középiskolai továbbtanulásra készülnek, lehetőséget adni, hogy hatosztályos gimnazistáinkhoz hasonlóan az intézményen belül maradván eljuthassanak az érettségiig. Tapasztaltunk érdeklődést intézményünk iránt a város és a város környéki általános iskolák végzős tanulói körében is. Ezért elkezdtük a szervezést, és Isten segítségével szeretnénk megvalósítani egy 4 osztályos gimnáziumi osztály beindítását, mely általános tantervű gimnáziumi képzést biztosítana. Az osztály indítása 2000. szeptember 1.-én attól is függ, hogy hányan jelentkeznek, mekkora lesz a jelentkezés az érdeklődés. Ezért kérünk és biztatunk mindenkit, aki szíven viseli az egyházi oktatás ügyét,

segítsen a szervezésben az újabb lehetőség továbbadásával, ill. szeretettel várjuk az érdeklődők személyes vagy telefonon keresztül történő megkeresését az iskolánkban.

Az intézményünkről szóló hivatalos tájékoztatót szeretettel közreadjuk:

OROSHÁZI EVANGÉLIKUS ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

5900 Orosháza Bajcsy-Zs. u. 1.

Tel: 68/411-771

Igazgató: Jantos Istvánné

Hatosztályos gimnázium emelt szintű német, ill. angol nyelvoktatással (csoportbontásban).

Általános gimnáziumi oktatás 9. évfolyamtól: Megfelelő létszámú jelentkezés esetén önálló osztály indul. Ha kevesebben kérik felvételüket, a meglévő gimnáziumi osztályban folytathatják tanulmányaikat - külön csoportot alkotva.

Felvételi nincs, az általános iskolai tanulmányi eredmény alapján nyernek felvételt a tanulók.

Többségében saját tanítványaink folytatják tanulmányaikat a hatosztályos gimnáziumi osztályban. Más iskolából jelentkezés esetén különbözeti vizsgát kell tenni idegen nyelvekből. Ebben az esetben valamelyik történelmi egyházhoz kötődés is feltétel.

A 9. évfolyamra jelentkezés esetén általános tantervű osztályt indítunk, mely az iskola egyéb adottságait felhasználva olyan gyermekeket kíván képezni, akik az általános műveltséget megszerezve érettségi vizsgát tehetnek. Ez a képzés alkalmas arra, hogy a pályaválasztásban még bizonytalan, később döntő tanulók időt nyerjenek és közben széleskörű ismereteket szerezzenek. A 9. osztályba bejutáshoz nem kell különbözeti vagy felvételi vizsgát tenni, a szerényebb képességűek is eséllyel jelentkezhetnek.

Nyílt nap: későbbi értesítés szerint

Jelentkezési lapok beérkezése: 2000. március 01.

Beiratkozás: 2000. júniusában

Kollégiumi elhelyezés megoldható.

Orosházán az általános iskola 4. és 8. osztályát végzett tanulók nyolc - és négyosztályos gimnáziumban folytathatják tanulmányaikat az önkormányzati intézményekben. A választási lehetőség bővítésére indítottuk 1998-ban a hatosztályost (6+6). Iskolánk szerkezete így sajátos, hiszen az általános iskola mellett az intézmény részét képezi a hatosztályos gimnázium.

Az iskola feladata a gyermekek korszerű, példaértékű nevelése - oktatása az érvényes állami közoktatási törvény célkitűzéseinek megfelelően.

Fontosnak tartjuk a hitben és segítőkészségben elkötelezett, szeretetben élő, szilárd erkölcsű személyiség formálását. Célunk, hogy gyermekeink majdan az iskolából kikerülve, állandó értékek birtokában jobban eligazodjanak bonyolult világunkban.

Tanítványaink személyiségformálásához szeretnénk hozzájárulni azzal is, hogy a kiegyensúlyozott családi életre is felkészítsük őket. Feladatunknak tartjuk gyermekeink tudatformálásával a családok méltó szerepének visszaállítását társadalmunkban.

Egyházi iskolánkban az oktatás természetes velejárója a hittanórákon való részvétel. Evangélikus fenntartású iskolánkban lehetőséget adunk arra, hogy mindenki saját felekezetének megfelelően részesüljön hitoktatásban.

Kiemelten kezeljük az anyanyelvi nevelést. Szeretnénk gazdag szókinccsel rendelkező, gondolataikat helyesen megfogalmazó, tudatosan szépen, igényesen beszélő gyermekeket nevelni. Szeressék és legyenek büszkék magyarságukra, ismerjék és ápolják a történelmi hagyományokat, érezzék és érezzessék másokkal, jó dolog keresztyén magyarnak lenni.

Két idegen nyelvet tanítunk emelt szinten (német, angol), emellett 7. 8. évfolyamon harmadikként a latint. Ez utóbbi hozzátartozik az általános műveltséghez, de egy egyházi iskolában elengedhetetlen az ismerete.

Mai világunkban mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy idegen nyelveket szükséges tanulni, hogy kulturáltan szót érthessünk a határainkon túl élőkkel, mégis elsődleges dolog az, hogy hazájukat szerető, hazájukért tenni mindig kész felnőttek váljanak belőlük.

Az idegen nyelv tanulásával, az állami nyelvvizsga letételével, a többi tantárgy színvonalas oktatásával megfelelő alapot biztosítunk, előkészítjük tanulóinkat arra, hogy jó eséllyel jelentkezzenek felsőfokú képzésre.

Intézményünkben számítástechnikát is tanítunk. Az általános iskola 2. osztályától szakköri keretek között, az 5. évfolyamtól pedig minden gyermek tantárgyi keretben részesül ebben. A gimnáziumi osztályokban számítógépes programozott nyelvoktatás is folyik.

Iskolánkban a tanulók igénye szerint szakköri, önképzőköri és sportolási lehetőségeket biztosítunk térítésmentesen.

Törekvő, eredményesen tanuló, a nyelvek iránt érdeklődő gyermekek jelentkezését várjuk, akik emellett családi neveletésükből fakadóan, vagy egyéb értékvalasztás miatt fontosnak tartják a keresztyén értékrend érvényesülését a mindennapi életben.

Tanítványaink ezek birtokában útravalót és erőt kapnak az iskolából kikerülve egy teljesebb, boldogabb életvitel kialakításához, folytatásához.

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól” (Péld 22,6)

A mi iskolánk

A mi iskolánk szép, tiszta fehér falú, tűzpiros tetős iskola. Olyan nagyon, szinte mesésen szép, hogy ezt mindenkinek tudni kell!

A neve: Orosházi Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium

Története ugyanezen a helyen kezdődött. A főbejáratnál egy tábla őrzi emlékét:

„Ezen a helyen állt az 1937-ben alapított Evangélikus Gimnázium. Isten iránti hálával helyezte el e táblát a 60-ik évfordulón az Evangélikus Egyház”

Tehát ezen a helyen állt valamikor az Evangélikus Gimnázium. Később ezt a gimnáziumot lebontották, és a helyére új iskolát emeltek. A mai épület alapkövét 1967. június 18-án rakták le. 1969. szeptemberében kezdődött meg a tanítás. ekkor még csak két emeletes volt, 16 tantermes és csak doboz alakú.

1992-ben egyházi tagozatos első osztályok indultak az evangélikus egyház segítségével.

1996. július 1-jén lett újra evangélikus iskolává ez az épület.

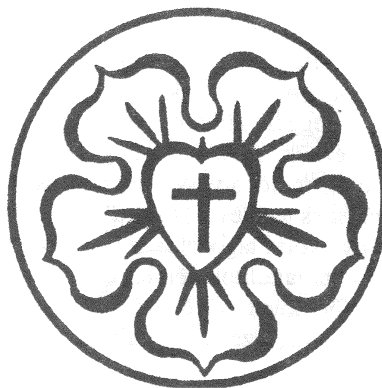
Jelmondatunk a Bibliából való:

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme...” (Péld 9,10)

Mindannyiunk örömeire 1998. szeptember 6-tól már nem csak általános iskolánk, hanem gimnáziumunk is van. A felső tagozatosoknak így nem kell elbúcsúzni, hanem itt maradhatnak és tanulhatnak tovább. Most már helyük is van a harmadik emeleten. Ezt az iskolavezetésnek és az Evangélikus Egyháznak köszönhetjük.

1999. nyarán (az idén) iskolánk újjászületett. Tatarozást végeztek el rajta, s akkor vált ilyen széppé. Sőt! Még ablak- és szekrénycsere is történt, és elkészült a főbejárat, amely meghatározza az iskola arculatát.

Itt van a helye a Luther rózsának is, ami az Evangélikus Egyház jelképe. Ez a jelkép fogadja az érkezőket.

Belépve, az emléktáblával szemben a Himnusz és a Szózat között van iskolánk címere.

Számos tanterem, hatalmas tornaterem, két öltöző van az épületben. Van tágas, szép dísztermünk a harmadik emeleten. Itt szokott minden hétfőn reggeli áhítatot tartani a lelkészünk és a rendezvények is itt zajlanak.

Iskolánk udvarát apró kertszigetek díszítik, melyek a beton, aszfalt egyhangúságát törik meg. Kisebb - nagyobb bokrok, fák és virágok tarkállanak. Minden kertnek van gazdája, egy-egy osztály. A mienkben egy takaros tujafa, bokrok és virágok vannak. Mi szoktuk kapálni, gereblyézni.

Iskolánkban foci- és kosárlabdapályája is van. A foci pályán keresztben van a kosárlabdapályája.

Nálunk büfé is működik, melyet Rózsika néni vezet. Temérdek sok finomságot lehet venni nála. Pl.: csokis fánk, keksz, rágógumi, nyalóka, szendvics, péksütemények, üdítő... Mindenkit szeretettel szolgál ki.

A mi iskolánkba sokan járnak. 385 tanuló tanul, 34 nevelő tanít és 11 technikai munkatárs segít. Az egyház 3 lelkésze segít minket a hit útján.

Az Orosházi Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium igazgatója Jantos Istvánné, Ilike néni. Ilike néni arról nevezetes, hogy az egész iskola gyermekét névről ismeri. Ohozza bármikor, bármivel bizalommal fordulhatunk.

Helyettese Nagy Sándorné, Klárka néni.

Új tanáraink az ősi orosházi evangélikus templomban, Isten színe előtt tett esküvel lépnek szolgálatba.

A mi osztályunk a 3. b. egy kedves, ámbár kissé nyughatatlan csapat. 26-an vagyunk összesen.

Az ismeretek elsajátítása, a tanulás iskolaotthonos formában történik. Ez azt jelenti, hogy reggel 8 órától délután 4-ig vannak óráink. Reggel 3/4 8-tól kezdjük a reggeli áhítatot, és 8 órakor a tanítási órákat. Nézzük a keddet: angol, hittan, német, matematika, majd olvasás. Ezután megebédelünk. Felkészülés és testnevelés zárja a napot.

Iskolánk nyelvi tagozatos, és épp ezért mi már az 1. osztály óta tanulunk németet, majd angolt is.

Osztályfőnökünk Györgyi Ildikó néni. Olyan, mint egy földre szállt angyal! Ez duplán is igaz:

nagyon kedves és jóságos tanító néni. Meg azért is igaz, mert a múlt farsangon angyalnak öltözött.

Délután Tokovics Józsefné, Icuka néni meleg szeretetében tanulunk tovább. Négy órakor Ő bocsát haza bennünket gondoskodó szóval.

Járhatunk szakkörökre, hogy mindenki jártasabb legyen abban, amit szeret. Pl.: számítástechnika, rajz, néptánc, énekkar, foci, kézilabda, atlétika. Amint említettem, van énekkarunk is, mely igyekszik méltóképpen, fegyelmezetten szerepelni minden alkalomkor.

Ünnepélyeken egyenruhába öltözünk. Ez fehér ing, blúz, fekete nadrág vagy szoknya. A lányok egyenruhájához sötétkék masni, a fiúkéhoz sötétkék nyakkendő tartozik. Egy kis jelvény, iskolánk címere díszlik ruhánkon.

Tavaly óta iskolánkban új pecsétje is van, azaz visszakaptuk a régi pecsétet, amit az államosításkor vettek el.

„Sola fide” - ez a felirat azt jelenti, hogy egyedül hit által.

Ez szerepel az iskolapólónkon is.

Vannak különféle rendezvények: farsang, pünkösdi gála, Mikulás-bál, karácsony, idegen nyelvek napja.

Farsangkor mindenki jelmezbe bújjik. A pünkösdi gálán az összes osztály bemutatkozik egy kis műsorral. A Mikulás-bálon táncbemutatóra készülnek a tánctanfolyamra járó iskolatársaink, és humoros Mikulás-műsort láthatunk.

Karácsonykor a díszteremben betlehemesel készülnek az irodalmi-színpadások. Együtt énekelünk és imádkozunk mindnyájan, majd az osztályok külön is ünnepelhetnek. Karácsonyfát is állítunk. A lépcsőházban van ez a fenyő, és olyan magas, hogy a csúcsa majdnem eléri a 3. emeletet.

Végül az utolsó napon szüleinkkel közösen énekelünk karácsonyi énekeket.

Egy szép hagyomány, amit a múlt időkből hoztunk vissza: májusban templomi vizsgán veszünk részt. Ez azt jelenti, hogy az egyház és az iskola vezetése előtt mutatja be mindenki a tudományát.

Hát ilyen a mi iskolánk.

Szeretném, ha mindenki olyan szépnek látná, mint ahogy én.

Szöllősi István Sándor

3.b

Gyermekeink nevelésében együtt az iskolával

Örömmel tölt el minket szülőket, hogy gyermekeink az újjávarázsolt Orosházi Evangélikus Általános Iskolában tanulhatnak.

Az épületet nemcsak felújították, (ajtók, ablakok cseréje, festés, korszerű külső szigetelés) hanem bővítés is történt. Reprezentatív díszteremmel gazdagodott a felső szint, ahol méltó körülmények között ünnepelhetünk.

A megszépült alma matert köszönhetjük az evangélikus egyházközösségnek, személy szerint a püspök úr közbenjárásának, s Ribár János esperes úrnak, aki sokat fáradozott e nemes ügyért.

A belső szállításban közösen munkálkodtunk. A közösség apraja - nagyja szorgoskodott. A falakat képekkel díszítettük, a tantermeket, folyosókat virágokkal is. Még függönyöket is kaptunk jótévedőinktől, hogy ezáltal még szebb és otthonosabb legyen gyermekeink második otthona.

A megszépült épület a tantestület odaadó, lelkes tevékenysége folytán lelki s szellemi tartalommal töltődött meg. Színvonalas oktatás, emelt szintű képzés folyik.

Nevelésük célja a tárgyi felkészítés mellett a gondolkodás megváltoztatása: a jóra, a szépre nevelés, a szeretet és a hit megerősítése.

A családdal való szeretetteljes együttműködést nap mint nap tapasztalhatjuk. Kirándulásokon, beszélgetések kapcsán beszéljük, ill. oldjuk meg közös gondjainkat. Azon fáradozunk, hogy a gyermekek és a felnőttek közösségi kapcsolata minél jobb legyen.

Ez a fáradságos, de ugyanakkor örömteli munka bizonyára meghozza gyümölcsét: gyermekeink jól nevelt, sikeres, hitükben erős felnőttekké válnak, mindnyájunk meglepedésére és örömére.

Dr. Boromisza Rózsa
szülő

Látogatás a Deák téren

Tantestületünk meghívást kapott a Deák téri Evangélikus Gimnázium igazgatójától, Schulek Mátyástól: a tanév folyamán látogassuk meg iskolájukat.

Mi ennek nagyon örültünk, és ki is használtuk a lehetőséget, így október 25-én reggel hatkor elindult pedagógus közösségünk Budapestre.

Szívesen fogadjuk az ilyenfajta meghívásokat, hisz fiatal gimnáziumként szükségünk van tanulásra, tapasztalatcserére a gimnáziumi oktató-nevelő munkánk terén.

Ezen gimnázium neve pedig mindenki számára ismerősen cseng, a háború óta fennálló intézmény keresztény fiatalokat nevel.

Nevéhez híven nagyon impozáns, éppen renoválás alatt álló épület fogadott bennünket a főváros szívében.

Egymás üdvözlése után a budapesti kollégák jóvoltából tanórákon vehettünk részt. 2-3 fős csoportokban megnézhattunk magyar, német, angol, matematika, biológia és ének órákat, majd találkozhattunk az ottani pedagógusokkal. Ezután az igazgató úr felvázolta az iskola profilját, munkatervét, pedagógiai programját, melyből megtudtuk, hogy az iskolában nyolc- és négyosztályos gimnáziumi oktatás folyik, nem csak pesti tanulók számára.

Megtekintettük az épületet és a szomszédos evangélikus templomot is, ahol Trajtler Gábor orgonaművész muzsikája mellett csendesedhettünk el. Mivel a templom közvetlenül az iskola épülete mellett van, a hétfő reggeli áhítatot is ott tartják.

Délután a mi tiszteletünkre érkezett az országos egyház oktatási vezetője, Mihályi Zoltánné, akivel kötetlen beszélgetést folytattunk. Kihangsúlyozta az evangélikus iskolák közötti testvéri kapcsolat szükségességét. Ezt mi is fontosnak érezzük, hiszen ugyanazon munkálkodunk és jó ötletekkel, tanácsokkal gazdagíthatjuk egymás munkáját.

Megköszönve a vendéglátást, szeretettel hívtuk a Deák térieket Orosházára.

Úgy véljük, igazán sok tapasztalatot szerezhettünk és hálásak vagyunk Istennek, hogy itt Orosházán is folyhat keresztény nevelés, és hogy ennek mi is - Isten kegyelméből, az Ő munkatársaiként - részesei lehetünk.

Palcsek Istvánné
angol szaktanító

Szinte egyszerre szólalt meg a lelkes örömteli szolgálati készsége és a szülők igénye: legyen a felnőttek, szülők számára is lehetőség áhítatra, beszélgetésre, igehallgatásra, problémafeltárára, együttlétre, bibliai ismeretszerzésre az iskolában.

Bizonyára többekben már élt a vágy, most hangot adtak ennek. A fenti felsorolásból melyik rész erősödik meg, azt majd az alkalmak befolyásolják.

Kedves Szülők! Akik tanításunk szerint a legfőbb letéteményesei, felelősei a nevelésnek, akiktől Isten

számon kéri, hogyan bántak a rájuk bízott kincessel, a gyermekkel, fogadják el a kinyújtott kezét! Térjenek be a nyitott ajtón! Adja Isten, hogy áldás legyen a belépőkön!

Szeretettel hívjuk és várjuk

**a kedves szülőket,
találkozzunk
minden hétfőn 3/4 8-kor
iskolánk csendes
termében!**

**az evangélikus egyházközség
lelkészei**

Idegen nyelv napja

Iskolánkban már hagyománya van az idegen nyelv napjának, melyet ebben az évben november 19-én rendeztünk meg.

Gimnazistáink már hetekkel ezelőtt elkezdtek az előkészületeket tanáraik segítségével. Milyen játékos feladatokat szeretnek kicsik és nagyok? Milyen szavakat tanultak a különböző osztályok? A sokrétű előkészítő munka nagy odafigyelést igényelt.

Elérkezett a várva várt nap. A díszteremben Jantos Istvánné igazgatónő nyitotta meg a rendezvényt, hangsúlyozva a nyelvtanulás fontosságát. Az általa megtartott áhítatot a német, angol és magyar nyelven elhangzott Miatyánk zárta le.

Alsó tagozatos tanulóink angol és német nyelvű műsort mutattak be nagy sikerrel. A program második részében forgószínpad-szerűen kicsik és nagyok más-más feladatot végeztek el társaik irányításával angol és német nyelven. A legkisebbek mesefilmeket néztek, mondókát és éneket tanultak, labdázta, horgásztak (a szavakat rejtő halakat). Addig a nagyok nemcsak játszottak, hanem angol, német és latin nyelvű feladatlapot töltöttek ki. A számítógépes teremben német nyelvű programot próbáltak a tanulók végrehajtani kisebb-nagyobb sikerrel.

A 8/6-os teremben amerikai vendégeink (két fiatalember) beszélgetett angolul tanuló diákjainkkal. Németül tudó tanulóink igyekeztek fejleszteni tudásukat az anyanyelvi szinten beszélő Skorka Katalin lelkésznővel.

Kicsik és nagyok jól érezték magukat ezen a novemberi délelőttön. Ebben nagy szerepe volt gimnáziumi osztályaink tanulóinak, s az őket felkészítő Bacsrné Nagy Ildikó, Palcsék Istvánné, Madarászné Jantos Szilvia és Lenti Beáta tanárnőknek.

**Görbicsné Szenté Judit
nyelvi mk. vezető**

Istennek hálát adva köszönjük Görbicsné Szenté Judit német szakos tanárnőnek a beszámolót, aki a nagyszerűen sikerült rendezvény szervezője és irányítója volt.

Közérdekű sorok, hírek, hirdetések

Ünnepi alkalmainkra felhívjuk minden olvasónk figyelmét a 3. parancsolat értelmében: „Szenteld meg az ünnepnapot.” Ünnepelni csak megszentelt lélekkel lehet, a lelkünket pedig csak Isten igéje szentelheti meg. Enélkül csak munkaszüneti időszak van, a semmittevés ideje, legfeljebb érzéki szintet érintő szórakozás, aminek a lényege az idő múlata, amibe orális és egyéb szenzuális, azaz evés-ivás és egyéb érzéki élvezet tartozik bele. A lélek kielégületlen, nyugtalan, feszült, ideges, békétlen, csak beletörődik az idő kezelhetetlen múlásába. Oka, hogy a testnek szánt és célzott „örömködésben” a lélek nem találja meg a neki megfelelő élvezhető (lelki) táplálékot. Horror- és thrillerfilmek, zsíros ételek és kábító italok, dohány vagy egyéb élvezeti szerek csak a test és az érzékek szintjén adnak bizonyos, tudatosan érzékelhető hatást, átmeneti jóérzést, de maga a lélek egyre üresebb marad.

Ennek az egyre üresedő léleknek riasztó jelei megdöbbenő formákban fogalmazódnak meg.

Az élet minőségének romlása:

1./ A szennyes, trágár beszéd. Nem kell illusztrálni, mennyire trágár és közönséges ma a beszédstílus, illetve ezt már nem is szabad stílusnak nevezni. Ahogy sok gyerek vagy fiatal beszél a kenyeret kereső szüleiével, az már csak a felnőtt társadalom vadhajtása, hiszen a gyerekeink a mi tükröződéseink. Tehát a mai ifjúság divatos korholása lényegében véve egy nem tudatosított önkritika.

2./ Legalapvetőbb viselkedési minták ismeretének hiánya. Ilyenek a temetések alkalmai. Majdnem mindig vannak cigarettázva és beszélgetve gyászolók, mintha pikniken lennének. Utóbbi időben alig volt olyan

esküvőnk, hogy ne szólalt volna meg a liturgia alatt a kisemberek büszke jelvénye, a mobiltelefon (státuszszimbólum - nekem ! ez is van).

3./ Reflektálatlan élet: ez azt jelenti, hogy az ember életének legalapvetőbb kérdéseire nem keresi a választ. Megrekedt érzéki szintjén, és csak a lét fizikai síkjának egy parányi részében éli tisztavirág-életét. A legalapvetőbb kérdések pedig: honnan jöttem, hova megyek? Ki vagyok? Milyen ember vagyok? Nincs szembesülés, önvizsgálat, elemzés, csak megy az élet, mint a futószalag.

Mert a lélek haldoklik. Mindegy minek nevezzük: belső ember, lélek, szív. De összeszorulóban egy belső dimenzió, egy belső világ, amely pedig eredetileg hatalmasabb, mint a külső. A lélek haldoklik. Következménye az életminőség rohamos romlása. Nagyobbat veszít a mai ember a lélek elvesztésében, mintha valamelyik végtagját amputálnák. A lélek amputációja szomorú következményekkel jár.

Talán a többség még érzi ennek a kifejezésnek a tragikumát: lelketlen ember.

Egy spanyol filozófus, Ortega y Gasset fogalmazta meg: jön a tömegember. A mindent lábbal tipró, megvető, romboló, gátlástalanul kritizáló. Vannak tömegcikkék és van a tömegember. Ettől félt már a csehek egykor marxista filozófusa, Milan Machovec is: a tömegembertől. Akinek nincsenek gondolatai, aki csak a média-frázisokat és média-viceket szajkózza, lényegében egy központi vezérlésű szellemi melléktermék, aki alkalmas kizsákmányolásra a globalizálódó világban.

Lélek csak lélektől születik. A testtől csak test van. A geometria világából véve a fogalmat: a test csak lapos dimenzió, azaz sík. Térré, teljesebbé akkor lesz, ha a lelki kiemelkedik a síkból. Az emelkedni tudó lélek szárnya pedig nem más, mint a hit. Ezt nem kisebb ember mondta, mint L. Tolsztoj.

**Lelket építő, erősítő, megtisztító ünnepi alkalmaink
December 24. Szenteste (péntek)**

17 óra: istentisztelet

December 24. Szenteste (péntek)

23.45: éjjéli betlehemes (igehirdetéssel, a felnőtt ifjúság szolgálatával)

December 25. Karácsony I. (szombat)

10 óra: istentisztelet (úrvacsora)

December 25. Karácsony I. (szombat)

17 óra: istentisztelet

December 26. Karácsony II. (vasárnap)

10 óra: istentisztelet (úrvacsora)

December 30 Csütörtök este

17 óra: istentisztelet

December 31. Szilveszter este

17 óra: istentisztelet

2000-ben:

2000. január 1. (szombat)

10 óra: istentisztelet (úrvacsora)

2000. január 1. (szombat)

17 óra: istentisztelet (úrvacsora)

2000. január 2. (vasárnap)

10 óra: istentisztelet (úrvacsora)

2000. január 2. (vasárnap)

17 óra: istentisztelet

Alkalmainkra szeretettel hívogatunk mindenkit!

Gyermekek karácsonya - felnőtteknek is!

Szeretettel felhívjuk a szülőket, nagyszülőket, keresztszülőket figyelmét, hogy 1999-ben a gyermekek karácsonyát **december 19-én, vasárnap délután 3 órakor** tartjuk a templomunkban. Óvodásaink és iskolásaink készülnek szép betlehemes műsorral. Ezért is nagy szeretettel hívjuk egyrészt a gyermekeket, iskolásokat, fiatalokat a karácsonyfa köré, de nagy szeretettel hívjuk a felnőtt gyülekezetet is erre az alkalomra. Tehát a gyermekek mellett a szülőket is szeretettel hívjuk, hiszen szép előadásban lesz részük.

Köszönjük azoknak a felnőtt testvéreknek a segítségét, akik anyagi segítséget is adtak, hogy a gyermekek karácsonyán meglepetésekkel is szolgálhassunk.

MILLENNIUM JEGYÉBEN

Világos és egyértelmű mindenki előtt, hogy a következő esztendőről kezdve az évszámot 2-vel kell kezdeni, mivel elérkeztünk a második évezred végére. Szakértők és nem szakértők azon vitatkoznak, hogy vajon ez a 2000 az előző évezred utolsó éve-e, vagy a következő évezred első éve? Az biztos, hogy lélektani értelemben újdonság, hogy az évszámokat 2-vel kell kezdeni, s még egy jó ideig eltévesztjük majd az eddigi beidegződés miatt. A mi számunkra azonban nem ez az egyetlen érdekesség, hanem még fontosabb az, hogy kettős ünnep van előttünk.

Egyrészt a keresztyénség 2000 éves lett! Természetesen jó szándékú, értelmes ember nem azon fanyalog, hogy a modern kor digitális óráinak

precízisével nem tudjuk egészen pontosan az Úr Jézus Krisztus születésének a dátumát. Egy biztos: megszületett érettünk és megváltott minket. Okoskodó, keresztyénség ellenes történészek dobták be újnak feltüntetett felismerésüket, hogy a dátumok bizonytalanok. Abban az értelemben, hogy akkor még egészen másféle volt az időszámítás gyakorlata, mint napjainkban. Közvetett adatokra vagyunk utalva, amikor Jézus Krisztus születésének évét és napját akarjuk meghatározni. Nincs abban semmi meglepetés, sőt a keresztyén teológusok és kutatók régen tudják, hogy az ókori évszámok egy jelentős része csak hozzávetőlegesen adható meg. De ebbe csak azok kötnek bele, akik az ünnep fényét és értelmét akarják rombolni. Tehát a következő másfél esztendőben nyugodtan ünnepelhetjük a keresztyénség fennállásának 2000. évfordulóját.

Másrészt a magyar nemzet megmaradása, szervezett állammá alakulásának az 1000. évfordulója ez a számunkra. Különös és próbás kalandok után hazára lelt a Kárpát-medencében a magyarság. Szent Istvánnak köszönhetően óriási szerepe volt a keresztyénségnek az állammá szerveződésben, és a nemzet megmaradásában. Illendő a következő másfél esztendőben is nagyon komolyan venni, hogy ennek a nemzetnek az igazi alapja a keresztyénség, a keresztyén kultúra. Ha ezt az alapját kiverik alóla, akkor összedől az egész nemzeti épület, s legfeljebb lesz belőle egy kiüresedett lelkű, ál-kozmopolita jellegtelenség, tömegkultúra. Éppen ezért nagyon nagy szükség lenne ennek a ténynek a tudatosítása! Annak a ténynek, hogy 1000 évvel ezelőtt is a keresztyénség mentette meg a nemzetet. Most más a helyzetünk, a képletünk, most az oldott kéve veszélye fenyeget bennünket. A lényeg, hogy most is csak a keresztyénség, az istenhit, a vallásos erkölcs mentheti meg ezt a nemzetet a végleges pusztulástól.

Pontosan ezt a lényegét ragadta meg a magyar nemzet egyik legnagyobb élő klasszikusa, a híres zeneszerző, SZOKOLAY SÁNDOR, aki Orosházát tüntette ki azzal, hogy nagyon tanulságosnak és fontosnak tűnő művet komponált a millennium alkalmából. Már a mű címe is figyelmeztető, sokatmondó és tanulságos:

JOBBÍTSD A NEMZETŐT!
(Millenniumi Prológus, op. 148)

KAMARAKANTÁTA

Megigazulásért és nemzeti megújulásért
EGYHÁZI ÉNEKEK MÓDJÁRA
Vegyeskarra, gyermekkarra, orgonára

Tételek:

1. Könyörgő ének... 2. Az evangéliumról ... 3. Énekecske gyermekek megtérésére... 4. Bűnvalló-ének egymásnak... 5. A Prófétákról... 6. Az Magyarországról.

Szöveg: Bibliai-Igékre Károli Gáspár fordításában és Bornemissza Péter prédikációs intelmeire ma élők okulására.

Szokolay Sándor szép vallomása: A művet a hitre nevelő gyermekkori lelkész-példaképem, Fürst Ervin ihlette!!!!

A mű tartalmát szöveges módon is ismertetjük majd a bemutató előtti ünnepi Harangszóban, most csak ízelítőül jelezzük a zenemű szellemi tartalmát: „Járuljunk bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet tanuljunk.” Ezzel a biztató és bátorító szóval kezdi a mű megszólításunkat. Felhívás bűnbánatra, megtérésre, Istenimádásra.

A Finale (A Múltról, Jelenről és Jövőről): „Mi magyarok az hévséggel kóstoljuk az Úr nagy haragját, megharaguvék az kevélységünkért, ezért löttek és ezért lőnek nagy háborúságok... Vedd el Istenünk haragod, jobbítsd a nemzetöt...” Az alkotás tartalmát még sokkal részletesebben is ismertetjük!

Most csak az volt a szándék, hogy szeretettel felhívjuk a figyelmet arra, hogy az evangélikus, mély hitű Szokolay Sándor zeneszerző egy csodálatos lelki-szellemi tartalmú művet komponált Orosháza és az evangélikus templom számára. Igére épül, imádságot sugároz, bűnbánatra és megtérésre hív mindenkit!

Külön örömmünk, hogy ez az alkotás nemcsak Orosháza és az evangélikus templom számára készült, hanem kiemelkedő alkalommal lesz módunk meghallgatni. Előadásának időpontja 2000. augusztus 20. A nemzeti ünnepünk napja. Az a kitüntetés ért bennünket, hogy a nemzeti program része lett ez az alkalom, és ekkor D.Dr.Harmati Béla püspök az igehirdető vendégünk.

Már előre jelezzük a kedves Olvasóknak: lelki kötelességünk, hogy minél többen vegyünk részt ezen az eseményen is. Közreműködik Pechan Zoltán

Orosházi Madrigál Kórusa és Dinnyés István
Orosházi Kodály Zoltán Gyermekkara.

Millenniumi alkalmak 2000-ben

Természetesen lesznek egyéb alkalmak is e legjelesebben kívül. Egyelőre csak a főbb szándékokat tudjuk megadni, hiszen az érintettekkel még folynak az egyeztetések időpontok kérdésében.

A tavasz folyamán **ifjúsági találkozót** készítünk elő keresztyén fiatalok számára, felekezeti hovatartozástól függetlenül.

Történelemórák címmel sorozatot tervezünk, amely egyrészt a 2000 éves keresztyénség történelmi valóságával foglalkozik, másrészt a magyar állam kialakulásában játszott szerepével. Ezekre az alkalmakra főleg ősszel kerül sor.

A Békés megyei **keresztyén pedagógusok** találkozója és lelki napja, amelyre vendégként Dr. Szabó Lajos rektort és feleségét, a főszerkesztő asszonyt kértük fel.

Településünk alapításának évfordulóját ünnepeljük 2000. április 24-én, húsvét II. napján, amikor a különlegesen kiépített **óvodaudvarért** is hálaadó istentiszteletet tartunk. Több külföldi vendégünk is lesz ekkor.

A nagyon jeles augusztus 20-ai kiemelkedő alkalom mellett lesznek még más zenei események, **orgonakoncertek**.

Alkalmat keresünk arra is, hogy **evangélikus iskolásaink** ünnepi műsorát a gyülekezet előtt is mindig bemutathassák (március 15. valamint október 23. alkalmából).

Szobrot Székács Józsefnek

Nagy terv fogalmazódott meg néhányunk szívében, fejében, nehéz lenne pontosan megmondani, hogy kinek az ötlete ez. Többek álmának találkozásából bontakozhat ki ez az akciónk. Egyelőre most megosztjuk a kedves olvasókkal az ötletet és kérjük a támogatást. Sokat lehet hallani Orosházán Székács József nevét, mivel a helyi önkormányzati Családsegítő Szolgálat ezt a nevet kapta. Az orosházi lakosok többsége lassan úgy kezdi kezelni ezt a nevet, mint egy intézménynek a nevét, nem tudva, hogy ki volt valójában Székács József és milyen ügyért fáradozott. Ugyanebben a számban Koszorús Oszkár

helytörténész újra - és többedjére, de nem utoljára - ír Székács Józsefről, az orosházi származású nagyhírű evangélikus püspökről. A róla készített festmény ugyanúgy látható gyülekezeti termünkben, mint a Püspöki Hivatalban.

A szobor állítása alkalom lenne arra is, hogy jobban megismerjük elődeink szellemi hagyatékát és tisztában legyünk azzal, hogy ki kicsoda. Már többen töprengtünk azon is, hogy hol állhatna ez a szobor. Abban meggyeztünk, hogy olyan helyen kell állnia, ami szellemi centrumnak számít és sokan láthatják. Így merült fel az iskolánk előtti tér. Természetesen még semmi sem végleges, hiszen a tervezés, az előkészítés stádiumában vagyunk. Az is természetes, hogy ez a millenniumi időszak végefelé válhat lehetségessé, azaz csak 2001-ben. Örömlénk szimpátia nyilatkozatoknak, amelyek megerősíthetnének bennünket a szándékunkban.

Mindenesetre közreadjuk ezt a még nem véglegesített gondolatunkat, abban a reményben, hogy nem kevesen lesznek olyanok, akik felvállalják ennek a szoborállításnak az ügyét. Öröm lenne, ha 2001. április 24-én szoboravatással ünnepelhetnénk.

Nem elhanyagolandó gyülekezeti alkalmaink

A nagy ünnepek fényében kicsit a háttérbe szorulnak a kisebb horderejű gyülekezeti alkalmaink, de ezekre is szeretnénk felhívni a figyelmet. Egyrészt gyakorta megtörténik az a csoda, hogy a kis alkalmak bármelyike naggyá válik az élővé, felemelővé váló szent ige által. Előfordulhat, hogy a nagy alkalmak szellemi töltését fölözi a kis alkalom igei töltése. Vettem részt már olyan nagy ünnepi istentiszteleten, ami nem sokat adott, s éltem át olyan hétköznapi kis alkalmat, ahol hatalmas élménnyé lett Isten igéjének döbbenetes történése. Tehát nemcsak a nagy ünnepekre szeretnénk felhívni a figyelmet, hanem azokra a kis alkalmakra is, amelyek a lelkünk megtisztulását, megújulását segíthetik elő. Amelyek csodálatos élményben részesítenek bennünket.

Ezek az un. kis alkalmak éppen Isten élő igéje által válhatnak hatalmas, nagy alkalmakká. Vallomásként említem, hogy legtöbb élmény a csütörtök esti istentiszteleten és az azt követő beszélgetésekben ér. Nagyon sokszor frissített meg, pedig nagyon fáradtnak éreztem magam. Nagyon

sokszor vidámított meg, pedig szomorú voltam. Nagyon sokszor közvetlenül szólalt meg a szívemben az evangélium, pedig előtte üresnek éreztem az egész bensőm. Ezek a kis alkalmak tudnak nagyon áldottak lenni.

Ugyancsak nagyszerű életforrások a reggeli áhítatok is minden kedden és pénteken reggel. Olyanok ezek, mint a tiszta vízű források. Csodálatosan árad belőlük az élő víz. Így nem szárad ki, nem szikkad ki, nem válik értelmetlenné, fáradttá, csüggedtté az életünk, hanem frissül, újul. Szinte nehéz szavakban elmondani, hogy különösen életünk nehéz, rázós, fájdalmas szakaszaiban mit jelentenek ezek a „kis” alkalmak - életmentők, életújítók.

Sokkal többen is élhetnének ezekkel az alkalmakkal.

Tehát ezek a kis alkalmak, amelyek mégis nagyvá tudnak lenni Isten kegyelméből:

Minden kedden és pénteken reggel 8 órai kezdettel reggeli áhítat rövid ígéhirdetéssel.

Minden csütörtökön 17 órai kezdettel istentisztelet és utána beszélgetés testvéri közösségben.

Az ifjúság számára minden pénteken 5-től TEVE-találkozó és a felnőtt ifjúságnak minden szombaton este 19 órától összejövetel.

*Minden vasárnap este 17 órai kezdettel istentisztelet. Ezt az alkalmat a rendszeresen jövők mellett azoknak is szánjuk, akik délelőtt nem jutottak el ígét hallgatni, de szeretnék **megszentelni az ünnepnapot!***

Tehát bárkit nagy szeretettel hívunk ezekre az un. kis-alkalmakra. Jó valahova tartozni, valahol közösségben lenni, s ezek az alkalmak ezt az élményt is nyújtják.

Súlyos gondok a Felvégi temetőben és körül

Temetési vagy építési tilalom?

Ez a gond különösen azokat érinti, akiknek hozzátartozói a vasúton túli - Belvárosból nézve - temetőben nyugszanak, és különösen is azokat, akik a temető szélétől számított 50 méteres sávon belül rendelkeznek megváltott sírhelyekkel. Törvényi hivatkozással kereste meg Hivatalunkat az Önkormányzat illetékes osztálya, részben

városrendezési ügy következtében. Közölték velünk, hogy lakóépületeknek egészségügyi okok miatt a temető szélétől számítva csak 50 méteren kívül szabad épülniük. Mindenki előtt közismert a Felvégi temető körüli építkezési helyzet, amelynek sok évtizedes története van.

A törvényi rendelkezés értelmében vagy a lakóházakat kell arrébb vinni, vagy temetési tilalmat kell elrendelni a Felvégi temetőben a temető szélétől 50 méteres sávban. Nyilvántartásunk és számításaink szerint több mint 7000 sírhely van a temetőben, s ez a kb. 2000 (kettőezer) sírhelyet érintene. Ha az Önkormányzat a törvényt szó szerint kívánja betartani és betartatni, és nem tanúsít rugalmasságot, akkor a tilalmi sávban megváltott sírhelyek gonoszhatók lesznek ugyan, de a megváltottság ellenére sem lehetne oda temetkezni. Az egyházközség elnöksége nyomatékosan kérte az illetékeseket, hogy olyan megoldást keressünk, amely figyelembe veszi a törvényt is, de a lakosság kegyeletét és érdekeit is. Érveink között elmondtuk, hogy sokan vannak olyanok is, akiknek hozzátartozójuk, házastársuk nyugszik a megkérőjelezett részben és ők maguk is szívük utolsó dobbanása után oda szeretnének kerülni.

A megbeszélésen felvetettük azt a kérdést is, hogy mi volt előbb? Temető vagy túl közeli építkezés? Javaslatunk a status quo (adott helyzet) elfogadása azzal a korlátozással, hogy csak részleges temetési tilalmat rendeljenek el. Azaz, a már megváltott sírokba lehessen temetkezni, de új sírhelyet ne lehessen telepíteni. Még ebben az esetben is számos, megoldatlannak látszó kérdés merül fel. Pl. az így passzívva váló temetői részben hogyan történik majd a szemétszállítás, az utak gondozása? Ugyanis ezeknek súlyos anyagi háttere is van, ezek nagyon sok százezer forintba kerülnek. De ha temetési tilalom alá esik a terület, akkor ez anyagi kiesést is jelent, nem teremődik meg az a forrás, amit a terület karbantartására lehetne fordítani.

Azért szeretnénk tájékoztatni a kedves olvasókat, hogy közösen érleljék ki egy olyan bölcs döntés, ami megoldja ezt a megoldhatatlannak látszó gordiuszi csomót. Ezt a kérdést csak bölcsességgel és nagy tapintattal lehet és szabad kezelni. Általában az alapfilozófia az szokott lenni, hogy a kialakult helyzeteket - kénytelenségből - mindenki elfogadja, és a törvényt nem visszafelé, hanem csak előre alkalmazza. Nem érdemes a már kialakult helyzeteket felborítani. Ezt nevezhetjük a status quo

helyzetének, azaz adott helyzetnek, amely évtizedek, sőt évszázadok alatt alakult ki. Ahol azonban az építkezések még nem közelítették meg a temetőinket, ott a jövőben sem szabad építési engedélyeket kiadni. De a kialakult, azaz adott helyzetet nem tanácsos drasztikusan felborítani. A törvény megfogalmazói sem indulhattak ki abból, hogy visszafelé erőszakkal betartatják a törvényt. Ebből országos káosz lenne, hiszen nagyon sok az olyan hely, település, falu, város, ahol a temetők épületek közelében vannak. Sok helyen szokás volt a templom köré temetkezni, és ugyanakkor közvetlen a templom közelébe építkeztek is.

Egy diák töprengései valahol a Délalföldön ORVOSI RENDELŐ

Orvoshoz mentem a napokban. Ki is írt majdnem egész hétre, de most nem ez a lényeges. Órákat vártam arra, hogy sorra kerüljek, ami önmagában még nem lett volna probléma, de amit ott végig kellett hallgatnom, az felért egy kisebbfajta gutaütéssel. Ugyanis politizáltak az emberek. Elkeseredetten, szívük teljes gyűlöletével, jó magyar módjára szidták a kormányt.

Ez a „jónép” állt kb. 6-8 főből (azért nem tudom pontosan, hogy hányan voltak, mert volt, aki nem szólt egy szót sem, csak ült ott, mint tyúk a fészken). Férfiak, nők vegyesen. Egy azonban közös volt bennük: ócsárolták a kormányt, mintha a kuttyájukkal beszéltek volna

- Ez az Orbán a nyugdíjasok ellen van! - mondta az egyik. (Nincs olyan politikus ma Magyarországon, aki ne tudná, hogy a nyugdíjasok egy-egy választás alkalmával mekkora „erőt” képviselnek, így enyhén szólva is ökörség azt állítani, hogy Orbán a nyugdíjasok ellen lenne.) Felmerül a NAGY KÉRDÉS is, azaz ki legyen a köztársasági elnök?

- Úgyis Torgyán lesz!

- Majd az Orbán fia, azt már úgyis bemutatták a pápánál! (Derűltség a teremben)

- Különben ez a Göncz jó elnök, csak hát SZDSZ-es volt, amikor megválasztották és ez fekete pont a FIDESZ szemében. (Bizony jól végzi az öreg a dolgát, pláne amikor szó nélkül aláírta a Bokros csomagot).

Aztán szó esett a népességfogyásról is, megállapították, hogy amíg szegény (sic!) Kádár János alatt a népesség tízmillió-hétszáz ezer fő volt,

addig ma már csak tízmillió-ötvenezeren vagyunk. (Igaz, hogy a magyarság létszáma az 1980-as évek elejétől kezdve fogy, az meg bukkott törisek között is a Kádár - korszakra tehető.)

Én közben eme derék magyar polgároknak köszönhetően már nemcsak testileg, de lelkileg is sebzett lettem. Ekkor megérkezett a doktor, s én egy pillanatra elfelejtettem minden bajomat, örültem, hogy tíz méteres körzetben volt egy értelmes ember, aki nem siránkozik, csak a munkáját végzi.

Voltak még cifra gondolatok, pl. „tetű Orbán, ha meglátom a tévében, rögtön kikapcsolom, így legalább kevesebbet fogyaszt.” (Ismét nagy derűltség.)

Az egyik pillanatban Princzet szidják, hogy mennyi pénzt nyúlt zsebre, a másikban Dávid Ibolyát, mert meg merte vétózni Kunos Péter kegyelmi kérvényét. (Pedig az ex-agrobankos is megtette a magáét ezen a téren.)

Felmerült bennem a kérdés, vajon mi csiszolhatta az elméjüket ilyen fényessé? Talán csak nem az elnyomott, szegény média? Ááááh, az nem lehet, hiszen ott a kormánypárti túlsúly van bizony.

Mire sorra kerültem, ők már rég elmentek. Az orvos megállapította, hogy egy vírus fertőzött meg. Remélem, nem a vörös vírus!

V.M.

Néhány megjegyzés számokról és tiszteletről

Megszomorodva, de mégis reménykedve olvastam ennek a fiatal diáknak az írását. Kommentárta nem lenne szükség, de néhány megjegyzés mégis szükségesnek látszik.

Ez a kedves diák megdöbbenve látta azt a gyűlöletet, amely a kormány ellen él. Oktalan és vak gyűlölet. Mivel oktalan, ezért érthetetlen. Azért érthetetlen, mert az elmúlt kormányzás alatt nem robbant az infláció, jelentősebb áremelkedések sem voltak, sőt a családok megsegítése a cél, a Gyes, Gyed visszaállítása, lakásépítési törekvések támogatása a program. Nagyon súlyos természeti katasztrófák voltak, viharok, belvizek, sőt a jugoszláviai háború is nehezítette a helyzetet, a gazdasági életünk mégsem borult fel, nyugati szakértői intézmények a legnagyobb elismeréssel nyilatkoznak rólunk.

A minap Budapestre utaztam és akaratom ellenére olyan kijelentésnek voltam fültanúja, ami nagyon felbosszantott, mert előzőleg már találkoztam vele. Egy bizonyos intézmény áptoltjai

imígyen replikáltak: felháborító, hogy ez a kormány csak 8%-kal emeli a nyugdíjat, bezzeg az előző kormány 20%-ot adott. Mivel valaki azt mondta erre, hogy akkor az infláció 30% volt, most azonban jóval kevesebb. Tehát ez a 8% több, mint az a bizonyos visszasírt 20%. S azt nem is említette az alkalmi felvilágosító, hogy 1994-98 között volt egyszer egy 0,5%-os emelés is, ami felért egy arculcsapással.

Nagyon szomorú, ha tényleg nem képesek az érintettek megérteni, hogy ebben az esetben a 8% jóval több, mint a 20%. Ti. az infláció lényegét kell megérteni és felfogni. Őszintén remélem, hogy csak véletlen megnyilatkozásokkal volt dolgom mind a két esetben, és nem ez az átlagos iskolázottsági színvonal a tájnak.

Továbbá hihetetlenül megdöbbenő ez a gátlástalan tiszteletlenség az előljáróinkkal szemben. Még ha bizonyos kérdésekben másképpen is látnám a világot, mint bizonyos vezető, tisztelettel mindaddig tartozom, amíg csak megvan az **erkölcsi lehetősége** a tiszteltnek. Nem lenne szabad így beszélni előljáróinkról, vezetőinkről, ahogy ezt számos esetben tapasztalni lehet. Hangsúlyos: mindaddig, amíg az erkölcsi lehetősége megvan a tiszteltnek, tartozom ezzel, Vajon ki a felelős azért, hogy ilyen bántó, alantas módon mernek nyilatkozni némelyek?

Fel kellene nőni az igazi demokrácia szintjére, ami nagyon komoly felkészültséggel, felelősséggel jár együtt, de ami kulturált viselkedést is megkíván. Ez azt jelenti, hogy mindenkinek kijár a tisztelet, tartozzon bármilyen politikai vagy vallási irányzathoz. Mindenki feltevések nélkül meg kell látni az embert. Az embernek mindig kijár a tisztelet. A vezető is ember. Amíg az erkölcsi lehetősége a tiszteltnek megvan, köteles a tisztelet. Ha pedig az erkölcsi lehetőség odaveszett, akkor a vezetői pozícióról le kell mondani, de az embernek, a felelősséggel tartozó embernek a tisztelet jár. Nemcsak a végső tisztelet, amikor már evilági értelemben amúgy is késő.

Infernális hétvégék

Ez a különös idegen szó annyit jelent, hogy pokoli. Természetesen valami nagyon súlyos és rossz dolgot akar kifejezni. Most ebben az esetben a hétvégékkal kapcsoljuk össze a kifejezést. Sajnos, évek óta rettenetesek a hétvégék a templom és a gyülekezeti ház körül, de különösen is az un. Kisközben a Thék E. és a Tánacsics utca között.

Összetört sörösüvegek, igen különféle emberi melléktermékek egészen a vérig, de a legkülönfélébb humán eredetű szemét lelhető fel. Ezek a vasárnap reggel hozadékai. Elkésérítőek az éjszakai ordítások, káromlások, ahogy a fiatalok ordítva egymást becsmérlik, szidalmazzák. Bizony, olykor az ablakaink is súlyosan bántják a kontroll nélküli és animális erők tombolását, különösen a gyülekezeti termünk ablakai szenvedtek már nagyon sokat. Sajnos, időnként a templomablakokat sem kímélik vandál halott-lelkek. Legutoljára idén, október 23-ával összefüggésben volt nagyobb károkozás (amikor a nazarénus és adventista testvéreink épületeit is megrongálták).

Természetesen minderről tájékoztattam az országgyűlési képviselőinket, valamint a Püspöki Hivatalt is. November 9-i keltezéssel kaptunk a Püspöki Hivaltól egy felszólító levelet, amelyben sürgősséggel kötelezik az összes felekezet lelkészét, hogy jelentsék -ki-ki a maga felettes hivatalának - az utóbbi 10 esztendő mindenféle károkozását, rongálását, betörését. Ekkor fedeztük fel megdöbbenve, hogy 1989-ben és 1990-ben még semmiféle incidens, károkozás, ablaktörés nem volt, de 1991-től már egyre nagyobb számmal. A tetetőket is beleértve, 46 esetben tettünk rendőrségi feljelentést, de ennek mintegy háromszorosa volt a tény-eset. Ebből kettő betörés volt, de csak a rongálás okozott szomorúságot.

Mivel feltűnő, hogy 1990-ig nem lehetett fel semmiféle olyan atrocitás, ami a templom, vagy az egyházi épületek ellen irányult volna, nagyon elgondolkodtató: vajon ez azt jelenti, hogy éretlenek vagyunk a szabadságra? Csak a szabadságig jutottunk el? Vajon miért nincs csendrendelet? Miért nincs joguk azoknak is pihenni, akik egész héten keményen dolgoztak, de az éjszakai üvöltés miatt nem képesek kialudni magukat? S vajon lehet-e igazi szórakozás az, ami ennyi mocskos melléktermékekkel jár együtt? Vajon van-e olyan hatóság, amelyiknek kötelessége lenne a dolgozó polgárok (hétfégi és éjszakai) érdekeit védeni?

Ki vagy kik lehetnek az események mögött? A válasz nagyon egyszerű és egy olyan történetben rejlik amit 15-20 fiatal közösségében éltünk át mintegy 2 vagy 3 évvel ezelőtt. Nagyon kedves, tartalmas, valódi lelki alkalommal volt az a szombat esti. Éreztük az ígét, éreztük szent jelenlétét, és közelgett a lelki beszélgetés vége. Majd eljött az a pillanat, amikor elcsendesedett a csapat, és én kimondtam: „imádkozunk”. S ebben a pillanatban, de hajszálpontosan ebben a pillanatban olyan démoni erővel zúzták be a gyülekezeti ház egyik ablakát, hogy a belső ablakszárny üvege is betört. Csodálatos esténk volt, és az imádkozás kezdetének pillanatában hatalmas ütés az ablak üvegére! Mintha valami-valaki tudta volna, hogy mikor hangzik el a felszólítás. Hát ilyen háttére van a pusztításnak.

Abban az egyben biztosak vagyunk, hogy nem azok a fiatalok mulatják így az idejüket, akik valamelyik gyülekezeti ifjúsági csoporthoz tartoznak. Lehet, hogy az eszközzé degradált törő-zúzóknak is több örömük lenne, ha megtalálnák az élet tiszta forrását.

Vasárnap esténként kellemes csend honol mindenütt, mintha mégis megszentelnénk az ünnepnapot.

GYÜLEKEZETI HÍREK

KERESZTELÉS

(3 éven aluli gyermekek)

Liska János és Rajki Mónika fia: TAMÁS JÁNOS	1999. szeptember 18.
Juhász István és Banyó Beatrix leánya: KAROLINA	1999. szeptember 19.
Gombkötő István és Zentai Anna fia: DÁVID ISTVÁN	1999. szeptember 19.
Kurai Gábor György és Gondor Anna fia: ÁKOS GÁBOR	1999. szeptember 26.
Szabó László és Jakó Mónika fia: GERGELY	1999. szeptember 26.
ifj. Iványi Lajos és Ambrus Gabriella fia: DÁNIEL	1999. október 10.
Dér Tamás és Kiss Katalin fia: TAMÁS	1999. október 23.
Kristofóki Zoltán és Csongrádi Krisztina fia: BOTOND	1999. október 24.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

Dr. Rosztóczy Levente és Balázs Gabriella	1999. szeptember 25-én kötöttek házasságot
Madarász István és Égető Apollónia	1999. október 16-án kötöttek házasságot
Lázár Zsolt és Dr. Dani Dóra	1999. október 16-án kötöttek házasságot
Bálint Péter és Mezei Szabina	1999. november 13-án kötöttek házasságot

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉSEK

1999. szeptember 7-től 1999. december 2-ig

Benkő Béláné(Szokolai Mária 86), özv.Kersmajer Lajosné(Verasztó Zsuzsanna 88), özv. Kabódi Istvánné(Zalai Mária 85), Kiss Ferenc(63), Fehér Imréné(Kotolák Julianna Etelka 60), Kunos Józsefné(Botyánszki Zsófia 78), Balogh Istvánné(Gelegonya Ilona 80), Tompa Sándor Imre(85), Ádász Ferencné(Gyenes Katalin 50) Kardoskút, Újj Istvánné(Süle Mária 79), Nagy Sándor(66), Bregesbauer Károly(74), Ágoston István(69), Varga Imre(87), Ágoston Ádámné(Benkő Katalin 79), Juhász Béláné(Madarász Rozália Zsuzsanna 76), Keszera Józsefné(Süle Margit 79), özv. Gajda Ferencné(Szentpéteri Mária 91), Gyopárhalm, Boda Pál (81), Görbics Sándor(73) Dobrotka Mihályné(Bikádi Margit 79), Raffai Pál(70), Bajnóczi Lajos(68) Gyopárhalm, Csiki Jánosné(Horváth Eszter 68), Gabnai Sándor(86), Szemenyei Ferenc (84), Lichtenstein András(78), Szász Istvánné(Gyömrei Rozália 83), Benkő Sándor(73), özv.Dénes Ferencné(Németh Etelka 82), Hambarás Jánosné(Dénes Rozália 94), Lévai Józsefné(Kovács Margit Anna 61), Flór Mihály(85), Tornyai Molnár Istvánné(Csizmadia Ilona 73), Kovács Ferencné(Gyarmati Katalin 46), Motyovszki György(52), Szénási Ernő(87), özv. Bánfi Imréné(Andrékó Julianna 94) Szentetornya, Balogh János(98), Kabódi György Andrásné (Eliadesz Sarolta 57), özv. Gajjas Sándorné(Bajnóczi Julianna 63) Gyopárhalm, Pál Jánosné(Mogyorósi Piroska 88), özv. Csík Ferencné(Farkas Margit 89), Menedzsdorf Ferenc(80), Csete Lajosné(Kovács Julianna 74), Torda György(66), Gombkötő József(92), Mudra Károly Zoltán(50), Fodor András(83), Dobó Mártonné(Szendi Horváth Margit 81)

A VILÁG ELMÚLIK... DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ (I.Jn.2,17)

Harangszó újságunkra a következő testvérek adakoztak

1999. szeptember 7 - 1999. december 2

Nemes Endréné	500
Kovács Lajosné	500
Szluka család	1000
Csepregi Sándorné	1000
Csmela Józsefné	1000
Gyarmati József	500
Kovás Imréné	500
Nagy Jánosné	500
Horváth József	1000
Baranyai Béla	500
Kiss Ferenc	1000
Kulcsár Jánosné	500
Dr. Györgyi Sándor Bp.	1000
Dr. Fehér Dezsőné Bp.	1000
Kovács Zoltán Bp.	2000
Héjja Bálint Kardoskút	1000
Soós Tiborné	10000
Pusztai Istvánné	600
Kilián László és neje	500
Lázár Péter és neje	500
Varga Antal	1000
Lázár Pál és neje	1000
Hajdu Géza Bp.	5000
Czikora Emilia	1000
Tóth Lenke	1000
Baloghné Kiss Aranka	1000
Görbics Mihályné	700
Bakk Sándorné	1000
Dr. Szalai Tibor Bcsaba	1000
Török Sándor Franciaorsz.	4000
Hajdu János Kardoskút	1000
Boreczky Józsefné	500
Mocsári Miklósné	200
Györgyi János	1000
Evang. Ált.Isk. és Gimn.	2000
Deák Ferencné	1000
Zsoldi Attiláné	500
Pataki Etelka	1000
Czikora Emilia	1000
özv. Kiss Józsefné	1000
Rajki József Kardoskút	2000
Kertai Jánosné	500
Szénási Ernőné	500
Kovács Pálné Rákóczitelep	500
Név nélk. de Istennél tudvalévő adomány	1000
Fejes Sándorné	400
Kovács Lászlóné	500
Nagy Dénesné	500

KÖSZÖNJÜK! ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN AZ ADAKOZÓKON!

Összeállította: Pleskó Józsefné

Orosházi Harangszó Kiadó: Evangélikus
Egyházközség, 5900 Orosháza, Thék E. u. 2
Felelős kiadó: Ribár János lelkes, esperes
Társszerkesztő: Koszorús Oszkár presbiter
Készült az INICIALE BT nyomdájában
Orosháza.